

Opinnäytetyö (AMK)

Liiketalous

Juridiikka

2015

Pirkko Virtanen

YMPÄRISTÖNSUOJELULAIN UUDISTUS SEKÄ TEOLLISUUSPÄÄSTÖ- DIREKTIIVIN TOIMEENPANO

– muutokset ja vaikutukset
ympäristölupamenettelyyn

TURUN AMMATTIKORKEAKOULU
TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

Pirkko Virtanen

YMPÄRISTÖNSUOJELULAIN UUDISTUS JA TEOLLISUUSPÄÄSTÖDIREKTIIVIN TOIMEENPANO – VAIKUTUKSET JA MUUTOKSET YMPÄRISTÖLUPAMENETTELYYN

Tämän opinnäytetyön tavoitteena on selvittää millaisia muutoksia ja vaikutuksia syyskuussa 2014 toteutettu ympäristönsuojelulain uudistus sekä teollisuuspäästödirektiivin toimeenpano toivat ympäristölupamenettelyyn. Työssä käydään läpi lakiuudistuksen tarkoituksia ja tavoitteita sekä pohditaan millaisia vaikutuksia lakiuudistuksesta mahdollisesti seuraa toiminnanharjoittajien kannalta. Pääpaino työssä on kuitenkin ympäristölupamenettelyyn tulleet ja siihen olennaisesti vaikuttavat muutokset.

Opinnäytetyössä on käytetty lähdeaineistona ajantasaista lainsäädäntöä, hallituksen esityksiä, alan kirjallisuutta sekä ympäristönsuojeluun liittyviä ajankohtaisia uutisia ja artikkeleita. Työ on teorialähtöinen ja pohjautuu ympäristönsuojelulainsäädäntöön.

Lakiuudistuksella tuotiin teollisuuspäästödirektiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä. Samalla lain rakennetta selkeytettiin ja yhdenmukaistettiin. Lakiuudistuksen tavoitteena oli sujuvoittaa ja nopeuttaa lupaprosessia, kehittää sähköistä lupamenettelyä ja organisoida valvonnan voimavaroja uudelleen.

Työn tuloksena todettiin, että lakiuudistus pohjautuu teollisuuspäästödirektiivin toimeenpanoon ja sen mahdollistamiseksi toteutettuihin ympäristönsuojelulain muutoksiin. Teollisuuspäästödirektiivin toimeenpanosta tulee aiheutumaan toiminnanharjoittajille lisää työtä ja kustannuksia esimerkiksi BAT-päätelmien oikeudellisen sitovuuden ja perustilaselvityksen vaatimuksen myötä. Myös uusiin säännöksiin ja vaatimuksiin perehtyminen tulee aiheuttamaan toiminnanharjoittajille lisää työtä. Ympäristölupien valvontaa on tehostettu ja se muuttui osittain maksulliseksi. Sähköisen lupajärjestelmän myötä tiedonvaihto viranomaisten, toiminnanharjoittajien ja kansalaisten välillä helpottuu ja nopeutuu.

ASIASANAT:

Ympäristö, ympäristönsuojelu, ympäristönsuojelulaki, ympäristölupa, ympäristölupamenettely.

BACHELOR'S THESIS | ABSTRACT

TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

Business Administration | Jurisprudence

2015 | 37

Markku Heikkilä

Pirkko Virtanen

ENVIRONMENTAL PROTECTION ACT REFORM AND IMPLEMENTATION OF THE INDUSTRIAL EMISSIONS DIRECTIVE - INFLUENCES AND ALTERATIONS IN THE ENVIRONMENTAL PERMITS PROCEDURE

The aim of this thesis was to find out the changes and effects on the environmental permits procedure caused by the Environmental Protection Act Reform and the Industrial Emissions Directive that were implemented in September 2014. This work presents the objectives of the law reform, as well as considers the impacts of the amendments for operators. The main focus of the work has, however, been the environmental permits procedure and the changes that substantially have affected it.

As the source material of this thesis was used current Finnish legislation, government bills, legislative literature as well as news and articles related to environmental protection. The work is theory-driven and based on the environmental protection legislation.

The Industrial Emissions Directive was implemented with the law reform. At the same time the structure of the law was streamlined and harmonized. The aim of the legislative reform was to streamline and speed up the licensing process, to develop the electronic information system and to reorganize the controlling resources.

As a result it was found out that the law reform is based on the implementation of the Industrial Emissions Directive and the amendments in the Environmental Protection Law. The implementation of the Industrial Emissions Directive and especially the binding BAT Conclusions and the requirement of the baseline report will incur more work and costs for the operators. Also to get acquainted with the new provisions and requirements will cause more work for the operators. The supervision of the environmental permits has been strengthened and it has become partly chargeable. The electronic format makes the exchange of information easier and faster between authorities, operators and the public.

KEYWORDS:

Environment, environmental protection, Environmental Protection Act, environmental permits procedure.

SISÄLTÖ

SANASTO	6
1 JOHDANTO	8
2 YMPÄRISTÖNSUOJELULAIN UUDISTUKSEN LÄHTÖKOHDAT JA LUPAKÄSITTELYN VAIHEET	10
2.1 Ympäristönsuojelulain uudistuksen lähtökohdat	10
2.2 Lupakäsittelyn vaiheet	12
3 YMPÄRISTÖNSUOJELULAIN UUDISTUKSEN TARKOITUS JA TAVOITTEET	15
4 MUUTOKSET YMPÄRISTÖLUPAMENETTELYYN	17
4.1 Toimivallanjako	17
4.2 Lupaprosessi	18
4.2.1 Sähköinen lupakäsittely	20
4.2.2 Lupaharkinta ja lupamääräykset	21
4.2.3 Valvonnan maksullisuus	23
4.3 Direktiivilaitoksen lupaharkinta	25
5 UUDISTUKSEN VAIKUTUKSET YRITYSTEN TOIMINTAAN	30
5.1 Lupamenettely	30
5.2 Valvonta	30
5.3 Teollisuuspäästödirektiivi	31
6 YHTEENVETO	33
LÄHTEET	36

LIITTEET

Liite 1. Luvanvaraiset toiminnot

Liite 2. Rekisteröitävät toiminnot

KUVAT

Kuva 1. Lupakäsittelyn vaiheet
(Ympäristö.fi 2014f).

SANASTO

BAT	Paras käyttökelpoinen tekniikka (Best Available Techniques). ”Mahdollisimman tehokkain ja kehittynein, teknisesti ja taloudellisesti toteuttamiskelpoinen tuotanto- ja puhdistusmenetelmä ja toiminnan suunnittelu-, rakentamis-, ylläpito-, käyttö- sekä lopettamistapa, joilla voidaan ehkäistä toiminnan aiheuttama ympäristön pilaantuminen tai tehokkaimmin vähentää sitä ja jotka soveltuvat ympäristölupamääräysten perustaksi” (YSL 27.6.2014/527).
BAT-päästörajat	”Päästöjen vaihteluväli laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä parasta käyttökelpoista tekniikkaa tai tällaisten tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa” (YSL 27.6.2014/527).
BAT-päätelmät	Parhaan käyttökelpoisen tekniikan päätelmät (BAT Conclusions, BATC). Teollisuuspäästädirektiivin nojalla hyväksytty Euroopan komission päätös, joka sisältää vertailuasiakirjan ne osat, joissa esitetään päätelmät parhaista käyttökelpoisista tekniikoista, näiden tekniikoiden kuvaus ja tiedot niiden sovellettavuuden arvioimiseksi, tekniikkaan liittyvät päästötasot, tarkkailu ja kulutustasot sekä tarvittaessa laitoksen kunnostustoimet (YSL 27.6.2014/527).
BAT-vertailuasiakirja	”Teollisuuspäästädirektiivin mukaisesti laadittu asiakirja, jossa esitetään asiakirjan kohteena olevassa toiminnassa sovelletut tekniikat, päästöt ja kulutustasot, parhaan käyttökelpoisen tekniikan määrittelyssä ja si-

tä koskevien päätelmien laatimisessa huomioon otettavat tekniikat sekä uudet tekniikat” (YSL 27.6.2014/527).

Direktiivilaitos Teollisuuspäästädirektiivin (2010/75/EU) liitteen yksi mukaiset laitokset.

Euroopan IPPC-toimisto

(The European Integrated Pollution Prevention and Control). Järjestää ja koordinoi BAT-vertailuasiakirjojen laatimista ja tarkistamista koskevaa tietojen vaihtoa jäsenvaltioiden, teollisuuden ja järjestöjen välillä. (European Commission).

Teollisuuspäästädirektiivi

IE-direktiivi. Teollisuuden päästöistä annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/75/EU (Industrial Emissions Directive). Myöhemmin teollisuuspäästädirektiivi.

YVA-menettely Ympäristövaikutusten arviointimenettely.

1 JOHDANTO

Uusi ympäristönsuojelulaki 527/2014 annettiin 27.6.2014 ja se tuli voimaan 1. syyskuuta 2014. Laki korvaa vuonna 2000 annetun ympäristönsuojelulain 86/2000. Samalla tuli voimaan myös valtioneuvoston asetus ympäristönsuojelusta 713/2014, joka korvaa vuonna 2000 annetun ympäristönsuojeluasetuksen 169/2000. Ympäristönsuojelulaki on ympäristön pilaantumisen ehkäisemistä koskeva yleislaki, jota sovelletaan toimintaan, josta aiheutuu tai saattaa aiheutua ympäristön pilaantumista sekä toimintaan, jossa syntyy jätettä ja jätteen käsittelyyn. Ympäristönsuojelulain tarkoituksena on:

- ehkäistä ympäristön pilaantumista ja sen vaaraa, ehkäistä ja vähentää päästöjä sekä poistaa pilaantumisesta aiheutuvia haittoja ja torjua ympäristövahtia;
- turvata terveellinen ja viihtyisä sekä luonnontaloudellisesti kestävä ja monimuotoinen ympäristö, tukea kestävää kehitystä sekä torjua ilmastonmuutosta;
- edistää luonnonvarojen kestävää käyttöä sekä vähentää jätteiden määrää ja haitallisuutta ja ehkäistä jätteistä aiheutuvia haitallisia vaikutuksia;
- tehostaa ympäristöä pilaavan toiminnan vaikutusten arviointia ja huomioon ottamista kokonaisuutena; sekä
- parantaa kansalaisten mahdollisuuksia vaikuttaa ympäristöä koskevaan päätöksentekoon (YSL 27.6.2014/527, 1 §).

Lain uudistaminen tuli ajankohtaiseksi teollisuuden päästöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (2010/75EU) vuoksi, sillä direktiivi oli määrä saattaa osaksi kansallista lainsäädäntöä viimeistään 7. tammikuuta 2013. Jotta teollisuuspäästädirektiivin saattaminen osaksi Suomen kansallista lainsäädäntöä oli mahdollista, oli ympäristönsuojelulakiin tehtävä tiettyjä muutoksia.

Direktiivin täytäntöönpanotarpeen ohella, oli myös ympäristönsuojelulain rakennetta tarvetta selkeyttää ja yhdenmukaistaa. Vanhan lain rakenne oli muuttunut lukuisten voimaantulon jälkeen tapahtuneiden muutosten myötä sekavaksi ja hajanaiseksi. Myös useat eri direktiivien kansallisesta täytäntöönpanosta aiheu-

tuneet muutokset olivat johtaneet siihen, että ne eivät lain kokonaisuuden kannalta olleet tarkoituksenmukaisessa asianyhteydessä. Erityisesti ympäristölupamenettelyä koskeva lainsäädäntö ei muodostanut enää selkeää kokonaisuutta. Ympäristölupajärjestelmää oli siten tarvetta selkeyttää ja lupa- ja ilmoitusjärjestelmän toimivuutta parantaa ja keventää. Ympäristönsuojelulain uudistaminen aloitettiin vuonna 2010.

Kiinnostukseni aiheeseen syntyi hoitaessani määräaikaista sijaisuutta teollisuusyrityksen juridisen assistentin työtehtävissä. Vaikka itse en työssäni varsinaisesti ympäristölupia käsitellyt, ovat ympäristöluvut ja niiden hakeminen kuitenkin erittäin suuri ja tärkeä osa yrityksen toimintaa. Lakiuudistus oli juuri nyt ajankohtainen ja myös yrityksen kannalta on erittäin tärkeää tiedostaa, millaisia muutoksia uusi ympäristönsuojelulaki lupaprosessiin tuo mukanaan.

Tämän opinnäytetyön tavoitteena on selvittää millaisia muutoksia ja vaikutuksia ympäristönsuojelulain uudistus tuo ympäristölupamenettelyyn. Tarkastelen aluksi yleisellä tasolla vanhaa ympäristönsuojelulakia ja uudistuksen lähtökohtia sekä käyn läpi lakiuudistuksen tarkoitusta ja tavoitteita. Tämän jälkeen perehdyin yksityiskohtaisemmin uuden ympäristönsuojelulain tuomiin muutoksiin työnjaon, lupaprosessin ja direktiivilaitosten lupaharkinnan kannalta.

Lopuksi pohdin luvussa viisi, millaisia vaikutuksia lakiuudistuksella mahdollisesti tulee olemaan yritysten näkökulmasta. Tarkastelen, mitä hyötyä lakiuudistuksesta seuraa ja onko uusilla säännöksillä mahdollisesti negatiivisia vaikutuksia yritysten toimintaan. Työssä en ole käynyt läpi lakiuudistuksen ympäristöön kohdistuvia vaikutuksia. Koska oikeuskäytäntöä uuden lain tulkinnasta ei vielä ole saatavilla, perustuu vaikutusten arviointi omiin ajatuksiini ja pohdintaani. Mielenkiintoista onkin nähdä, miten oikeuskäytäntö muodostuu, kun viranomaiset ja oikeuslaitokset soveltavat ympäristönsuojelulain uusia säännöksiä.

2 YMPÄRISTÖNSUOJELULAIN UUDISTUKSEN LÄHTÖKOHDAT JA LUPAKÄSITTELYN VAIHEET

2.1 Ympäristönsuojelulain uudistuksen lähtökohdat

Vuoden 2014 lakiuudistusta edeltänyt vanha ympäristönsuojelulaki (86/2000) ja –asetus (169/2000) tulivat voimaan 1.3.2000. Tuolloin toteutetun lakiuudistuksen voimaantulo merkitsi siirtymistä yhdenmennyyn ympäristönsuojelun ennako-valvontajärjestelmään. Laki kokosi aiemmin hajallaan olleet ympäristönsuojelusäännökset yhteen lakiin, ja se sisälsi näin ollen yhtenäiset säännökset, sekä maaperän, vesien, että ilman suojelusta. Samalla myös kumottiin erilliset ilman-suojelu- ja meluntorjuntalait sekä ympäristölupamenettelylaki. (Hollo 2004, 314; HE 214/2013.)

Vanha ympäristönsuojelulaki oli soveltamisalaltaan yleinen, eli sitä sovellettiin lähtökohtaisesti kaikkeen toimintaan, josta aiheutui tai saattoi aiheutua ympäristön pilaantumista, sekä toimintaan, jossa syntyi jätettä, sekä jätteenkäsittelyyn. Näin ollen ympäristölupa oli oltava ympäristön ja vesistön pilaantumisen vaaraa aiheuttavalla toiminnalla. (HE 214/2013.)

Ympäristön pilaantumisella tarkoitettiin ihmisen toiminnasta johtuvaa aineen, energian, melun, värinän, säteilyn, valon, lämmön tai hajun päästämistä tai jättämistä ympäristöön siten, että siitä seuraisi laissa lueteltavia haitallisia vaikutuksia terveydelle, ympäristölle tai omaisuudelle (HE 214/2013).

Ympäristöluvan tarvitsevat toiminnot lueteltiin ympäristönsuojeluasetuksen (18.2.2000/169) laitosluettelossa. Tämän lisäksi laissa oli viidessä eri kohdassa lueteltu luvanvaraisiksi tietynlaisia vaikutuksia aiheuttavat ja eräät muut toiminnot. Ympäristölupa tarvittiin myös jo luvan saaneen toiminnan olennaiseen muuttamiseen, mikäli toiminnasta aiheutuvat päästöt tai niiden vaikutukset lisääntyivät. Lupaa ei kuitenkaan tarvittu, jos muutos ei lisännyt ympäristöön kohdistuvia vaikutuksia tai riskejä. Myös pilaantuneen maa-aineksen käsittelyyn oli oltava ympäristölupa. (HE 214/2013.)

Vanhan, vuoden 2000 ympäristönsuojelulain tavoitteena oli ehkäistä ympäristön pilaantumista, poistaa ja vähentää pilaantumisesta aiheutuvia vahinkoja, sekä turvata terveellinen ja viihtyisä sekä luonnontaloudellisesti kestävä ja monimuotoinen ympäristö. Tavoitteena oli myös ehkäistä jätteiden syntyä ja haitallisia vaikutuksia, tehostaa ympäristöä pilaavan toiminnan vaikutusten arviointia ja huomioon ottamista kokonaisuutena. Samalla haluttiin myös parantaa kansalaisten mahdollisuuksia vaikuttaa ympäristöä koskevaan päätöksentekoon, sekä torjua ilmastonmuutosta ja tukea muuten kestävästä kehityksestä. (HE 214/2013.)

Vanhan ympäristönsuojelulain valvontaviranomaisina toimivat alueelliset ympäristökeskukset ja kunnan ympäristönsuojeluviranomaiset. Lupaviranomaisina toimivat ympäristölupavirasto, alueellinen ympäristökeskus sekä kunnan ympäristönsuojeluviranomainen. Vuonna 2010 toteutetun valtion aluehallinnon uudistuksen yhteydessä alueelliset ympäristökeskukset ja ympäristölupavirastot lakkautettiin ja näiden tehtäviä siirtyivät hoitamaan tuolloin perustetut aluehallintovirastot. Aluehallintouudistuksen jälkeen ympäristönsuojelulain mukaisina valvontaviranomaisina toimivat ELY-keskukset. Lupaviranomaisten keskinäinen toimivalta perustui asetuksen (18.2.2000/169) laitosluetteloon sekä eräisiin suoraan laissa oleviin säännöksiin. (HE 214/2013.)

Vuonna 2010 toteutetun ympäristönsuojelulain muutoksen yhteydessä eräissä lain soveltamisalaan kuuluvissa toiminnoissa siirryttiin lupamenettelystä rekisteröintimenettelyyn. Rekisteröintimenettelyssä ei tehty varsinaista lupapäätöstä, vaan toiminta kirjattiin tulevaa valvontaa varten viranomaisen rekisteriin. Näiden toimintojen ympäristönsuojeluvaatimukset annettiin valtioneuvoston asetuksessa, jotka käytännössä korvasivat ympäristöluvan. (HE 214/2013.)

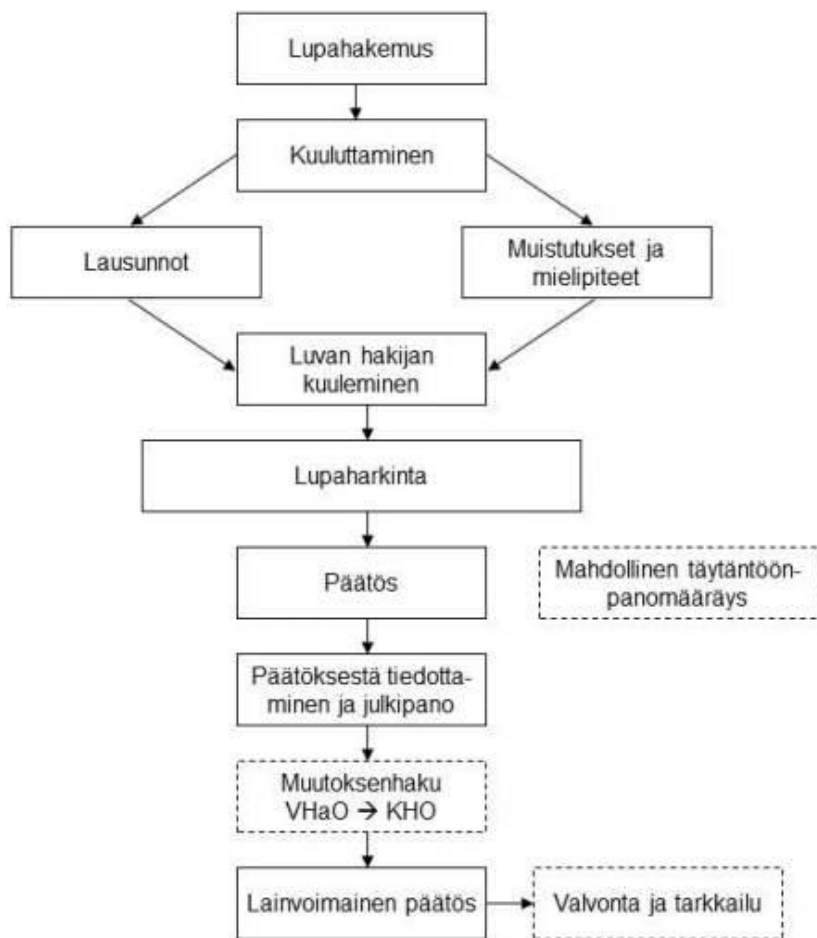
Vuoden 2014 ympäristönsuojelulain uudistamista on toteutettu kolmivaiheisena. Ensimmäisessä vaiheessa keskityttiin teollisuuspäästädirektiivin täytäntöönpanoon ja perustuslain kannalta välttämättömiin uudistuksiin. Ensimmäisen vaiheen pohjalta tuli voimaan uusi ympäristönsuojelulaki 1.9.2014 ja uusi valtioneuvoston asetus ympäristönsuojelusta 10.9.2014. Uudistuksen toisessa vaiheessa on arvioitu ympäristönsuojelulain ja sen mukaisiin toimintoihin samanaikaisesti sovellettavan muun ympäristönsuojelulainsäädännön muutostarpeita.

Toisen vaiheen pohjalta hallitus antoi esityksen ympäristönsuojelulain ja maaineslain muuttamisesta 20.11.2014. Toisen vaiheen pohjalta laaditut muutokset ympäristönsuojelulakiin tulivat voimaan 1.5.2015 ja muutokset maaineslakiin tulevat voimaan 1.7.2016. Uudistuksen kolmannessa vaiheessa arvioidaan ympäristönsuojelun muutostarpeita, kuten lupamenettelyn sujuvoittamista, luvanvaraisuuskynnysten laajempaa nostamista, edellytyksiä säätää nyt lupamääräyksissä ratkaistavista asioista toimialakohtaisissa valtioneuvoston asetuksissa sekä lupamenettelyjen korvaamista toimintojen rekisteröintimenettelyllä. (Ympäristö.fi 2015b; Ympäristöministeriö 2015a; YSL 27.6.2014/527.)

Kolmannen vaiheen valmistelun pohjaksi ympäristöministeri Sanni Grahn-Laaksonen asetti marraskuussa 2014 arviointiryhmän arvioimaan ympäristöön kohdistuvien lupa- ja arviointimenettelyiden sujuvoittamista ja tehostamista koskevia toteuttamisvaihtoehtoja. Ministeri Lauri Tarastin vetämä työryhmän julkaisi maaliskuussa 2015 raporttinsa, joka sisältää 19 ehdotusta ympäristömenettelyjen sujuvoittamiseksi. Kolmannen vaiheen ehdotus hallituksen esitykseksi on määrä valmistua loppuvuodesta 2015. (Ympäristö.fi 2015b; Ympäristöministeriö 2015a.)

2.2 Lupakäsittelyn vaiheet

Ympäristönsuojelulain mukainen lupa on oltava ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavilla toiminnoilla, kuten esimerkiksi metsä-, metalli- ja kemianteollisuudella, kaivostoiminnalla, energiantuotannolla, turvetuotannolla sekä eläinsuojilla ja kalankasvatuksella. Ympäristöluvassa annetaan lupamääräykset, joiden mukaisesti toimintaa on harjoitettava. Lupamääräykset voivat koskea esimerkiksi toiminnan laajuutta, päästörajojen seuranta ja niiden raportointia, sekä päästöjä ja niiden vähentämistä. (Ympäristö.fi 2014f). Ympäristölupakäsittelyn vaiheet on esitetty alla olevassa kuvassa.

Kuva 1. Lupakäsittelyn vaiheet (Ympäristö.fi 2014f).

Ympäristölupaa haetaan kirjallisesti ympäristönsuojelulaissa tai –asetuksessa määrätyltä lupaviranomaiselta, eli aluehallintovirastolta tai kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselta. Mikäli toimintaan vaaditaan sekä ympäristönsuojelulain että vesilain mukainen lupa, voi lupaa hakea aluehallintovirastolta yhdistetysti yhdellä hakemuksella. (Ympäristö.fi 2014f.)

Lupaviranomainen tiedottaa hakemuksesta kuuluttamalla, internet-sivuillaan, sekä usein myös sanomalehdessä. Kuulutus annetaan tiedoksi myös hakemuksen vaikutuspiirin maa- ja vesialueiden omistajille. Hakemuksen vaikutusalueen asukkailla ja muilla viranomaisilla on mahdollisuus esittää hakemuksesta muistutuksia, vaatimuksia ja mielipiteitä. Kuulutuksessa kerrotaan, missä hakemusta koskevat asiakirjat ovat nähtävillä ja missä ajassa muistutukset ja mielipiteet

mahdollisine vaatimuksineen on esitettävä. Lupaviranomainen pyytää lausunoista ja muistutuksista vastineen luvan hakijalta. (Ympäristö.fi 2014b)

Saatuun asiasta riittävästi tietoa ja harkittuaan asiaa, lupaviranomainen tekee asiassa päätöksen. Ratkaisu tehdään lainsäädännön perusteella: lupa myönnetään, jos toiminnasta ei aiheudu terveystahetta tai merkittävää ympäristön pilaantumista tai sen vaaraa taikka maaperän tai pohjaveden pilaantumista. Varsinainen lupapäätös annetaan aina kirjallisena ja se sisältää ratkaisun lisäksi päätöksen perustelut. Luvassa annetaan määräykset, joiden mukaan hanke on toteutettava. Lupapäätöksestä voi valittaa Vaasan hallinto-oikeuteen ja tämän päätöksestä edelleen korkeimpaan hallinto-oikeuteen. (Ympäristö.fi 2014a; Ympäristö.fi 2014c; Ympäristö.fi 2014d; Ympäristö.fi 2014f.)

Ympäristölupien valvonnasta vastaavat elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskukset ja kunnan ympäristösuojeluviranomaiset, jotka huolehtivat siitä, että ympäristöluvassa annettuja lupamääräyksiä noudatetaan. ELY-keskusten valvonta perustuu niiden vuosittain laatimaan valvontasuunnitelmaan, jossa on kuvattu alueen erityispiirteet sekä valvonnan tarpeet, resurssit ja tavoitteet. ELY-keskukset tekevät valvontatarkastuksia neljän valvontaluokan mukaisesti, jotka on jaoteltu tarvittavan tarkastustiheyden mukaisesti. Ensimmäiseen valvontaluokkaan kuuluvat laitokset tarkastetaan vähintään kerran vuodessa, toiseen valvontaluokkaan kuuluvat vähintään kerran kahdessa vuodessa ja kolmanteen luokkaan kuuluvat vähintään kerran kolmessa vuodessa. Neljännen valvontaluokan laitoksille tarkastus tehdään otantaperusteisesti kerran lupakaudessa. Valvontaviranomaiset tekevät tarkastuskäyntejä myös kansalaisten tekemien ilmoitusten perusteella sekä häiriötilanteissa. Laitosten on myös määräajoin itse raportoitava valvontaviranomaisille laitoksen päästöistä ja toiminnasta. Lisäksi häiriötilanteissa sekä tilanteissa, joissa päästöarvot ylittyvät lyhytaikaisesti, on laitoksen välittömästi toimitettava raportti valvontaviranomaiselle. (Ympäristö.fi 2014e.)

3 YMPÄRISTÖNSUOJELULAIN UUDISTUKSEN TARKOITUS JA TAVOITTEET

Vuoden 2014 ympäristönsuojelulakiuudistuksen tarkoitus on ajanmukaistaa ympäristönsuojelulaki vastaamaan Euroopan unionin uudistunutta lainsäädäntöä, sekä päivittää laki vastaamaan paremmin perustuslakia. (HE 214/2013.)

Uudistuksen tavoitteena on turvata ympäristöarvot, torjua ilmastonmuutosta sekä edistää jätteen synnyn ehkäisyä ja parantaa lupa- ja ilmoitusjärjestelmän toimivuutta sekä mahdollistaa luonnonarvojen entistä parempi huomioon ottaminen turvetuotantoa koskevassa ympäristölupaharkinnassa (HE 214/2013).

Koska vanhan lain rakenne oli muuttunut sekavaksi, oli uudistuksen tavoitteena säännösten ryhmitteleminen aiempaa johdonmukaisemmiksi kokonaisuuksiksi, samalla parantaen lain selkeyttä ja ymmärrettävyyttä. (HE 214/2013.)

Lakiuudistuksella pyrittiin saattamaan ympäristönsuojelulaki vastaamaan niitä muutoksia, joita teollisuuden päästöistä annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (2010/75EU) eli teollisuuspäästädirektiivin voimaansaattaminen edellytti. Teollisuuspäästädirektiivin tavoitteena on parhaan käyttökelpoisen tekniikan avulla, yhdenmukaistaa teollisuuden ympäristönsuojeluvaatimuksia. Tämän avulla pyritään vähentämään teollisuudesta aiheutuvia ympäristö- ja terveyshaittoja, eli vähentää päästöjä, jätteitä, vedenkulutusta sekä energian ja materiaalien kulutusta. (Attila ym. 2012, 10; HE 214/2013.)

Teollisuuspäästädirektiivin toimeenpanolla pyritään myös edistämään uuden tekniikan syntyä ja käyttöä, sekä tasapuolistamaan eri alueilla sijaitsevien toiminnanharjoittajien kilpailutilannetta mahdollisimman yhtenäisten vaatimusten avulla (HE 214/2013).

Tavoitteena on myös sähköisen tiedonvälityksen avulla parantaa kansalaisten tiedonsaantia lupamenettelyjen ja valvonnan eri vaiheista. (HE 214/2013.)

Turvetuotannon sijoituspaikan luonnonarvojen huomioon ottamista koskevalla säännöksellä pyritään edistämään suoluonnon monimuotoisuuden säilymistä ja hidastamaan soiden lajiston uhanalaistumista (HE 214/2013).

Tarkoituksena on siis, että luontoarvot huomioidaan entistä paremmin ja kattavammin turvetuotantoa koskevassa ympäristölupamenettelyssä. Tarkoituksena on myös parantaa lupapäätösten ennakoitavuutta ja sujuvoittaa lupamenettelyä, kiinnittämällä lupamenettelyn alusta alkaen huomiota luonnonarvojen kokonaisarviointiin. (HE 214/2013; Ympäristö.fi 2013.)

Lakiuudistuksella on tarkoitus uudistaa ja parantaa ympäristölupamenettelyä, sekä keventää hallinnollisten ja yksityisten toimijoiden hallinnollista taakkaa. Lupahallinnon toimia on kevennetty ja tehostettu esimerkiksi siirtymällä lupahakemusten sähköisen käsittelyn järjestelmään. Tällä haetaan kustannussäästöjä, sekä luvanhakijalle että valvontaviranomaisille. Erityisesti tarkoituksena on sujuvoittaa ympäristölupamenettelyä ja yksinkertaistaa muita hallinnollisia menettelyitä, jolloin saataisiin purettua luparuuhkia, sekä nopeutettua lupien käsittelyaikoja. Tavoitteena on myös lupamenettelyn, sekä erityisesti lupapäätösten parempi ennakoitavuus ja lupapäätösten eroavaisuuksien vähentäminen eri ympäristölupaviranomaisyksiköiden välillä. Uudistuksen tarkoituksena on myös pitää huolta kansalaisten osallistumisoikeuksien turvaamisesta, sekä oikeusturvasta. (HE 214/2013; Ympäristöministeriö 2014b.)

Lain tarkoituksena on tehostaa ympäristönsuojelun valvontaa, lisäämällä valvonnan suunnitelmallisuutta ja kohdentamalla valvontaa toimintaan, jossa ympäristön pilaantumisen vaara on suurinta. Valvonnan suunnitelmallisuuden kehittämällä tavoitellaan oikein kohdennettua ja valtakunnallisesti tasapuolista sekä yhdenmukaista valvontaa. Lakiuudistuksen myötä ympäristölupien valvonta muuttui myös osittain maksulliseksi. Valvonnan maksullisuuden tavoitteena on valvonnan voimavarojen vahvistaminen valtion valvontaviranomaisissa ja kunnissa. Valvonnasta kertyvät maksutulot olisi tarkoitus käyttää valtiolla täysimääräisesti valvonnan voimavarojen lisääntymiseen. Maksullisella valvonnalla haetaan kustannustehokkuutta, mutta tärkeimpänä tavoitteena on valvonnan voimavarojen riittävyyden varmistaminen. (Suomen Kuntaliitto ry 2012; HE 214/2013; Ympäristö.fi 2013.)

4 MUUTOKSET YMPÄRISTÖLUPAMENETTELYYN

4.1 Toimivallanjako

Ympäristönsuojelulain mukaisen toiminnan yleinen ohjaus, seuranta ja kehittäminen kuuluvat ympäristöministeriölle. Valtion ympäristölupaviranomaisena toimii aluehallintovirasto ja kunnalle kuuluvista lupa- ja valvontatehtävistä huolehtii kuntien ympäristösuojeluviranomainen. Aluehallintoviraston myöntämiä lupia valvoo elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus ja kunnan myöntämiä lupia puolestaan kunnan ympäristönsuojeluviranomainen itse. (YSL 27.6.2014/527; Ympäristöministeriö 2014b.)

Ympäristönsuojelulaissa ja sen liitteissä säädetään, mikä viranomainen myöntää luvan kullekin toiminnalle. Varsinainen toimivallanjako lupaviranomaisten välillä säilyy pääasiassa ennallaan, kumotun lain mukaisena. Valtion ympäristölupaviranomainen päättää merkittävimmistä ja alueellisesti merkittävistä ympäristöluvista. Kunnan ympäristönsuojeluviranomainen vastaa muista ympäristöluvista, joita ei erikseen ole laissa määrätty valtion ympäristölupaviranomaisen toimivaltaan kuuluviksi. Muutoksena lupaviranomaisten toimivallanjakoon on tullut autopurkamoiden ja jätehuoltotoiminnan siirtyminen valtion ympäristölupaviranomaiselta kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselle ja vastaavasti sahojen siirtyminen kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselta aluehallintovirastolle. (Aluehallintovirasto 2014; Valtioneuvoston asetus ympäristönsuojelusta 10.9.2014/713; YSL 27.6.2014/527.)

Uutena asiana lakiuudistuksen myötä on tullut mahdollisuus toimivallan siirtoon valtion ympäristölupaviranomaiselta kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselle. Kunnat voivat hakea ympäristöministeriöltä lupa-asioiden toimivallan siirtoa aluehallintovirastolta kunnalle, niiden laitosten osalta, jotka eivät kuulu teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalaan tai joita ei ole erityisesti suljettu pois siirron piiristä. Toimivaltaa ei kuitenkaan voida siirtää lupa-asiassa, joka koskee turvetuotantoa, kaivostoimintaa, koneellista kullankaivuuta, malmin tai mineraa-

lien rikastamoa, lentoasemaa, satamaa, ydinvoimalalaitosta, jätteenpolttolaitosta, jätteen rinnakkaispolttolaitosta taikka puolustusvoimien ja rajavartiolaitoksen toimintaa. Päätöksen lupa-asian siirrosta tekee ympäristöministeriö, kuultuaan ensin valtion ympäristölupaviranomaista ja valtion valvontaviranomaista. Siirron edellytyksenä on, että kunnan ympäristönsuojeluviranomaisella on riittävä asiantuntemus tehtävien hoitamiseen ja että toimivallan siirrolla voidaan parantaa toiminnan tehokkuutta tai aikaansaada tasapainoinen työnjako viranomaisten välille. Toimivalta voidaan siirtää määräajaksi tai toistaiseksi. (HE 214/2013; YSL 27.6.2014/527, 38 §.)

4.2 Lupaprosessi

Yleinen luvanvaisuus on kuvattu ympäristönsuojelulain neljännen luvun 27 pykälän mukaan seuraavasti:

Ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavaan toimintaan, josta säädetään liitteen 1 taulukossa 1 (direktiivilaitos) ja taulukossa 2, on oltava lupa. Ympäristölupa on lisäksi oltava:

- 1) toimintaan, josta saattaa aiheutua vesistön pilaantumista eikä kyse ole vesilain mukaan luvanvaraisesta hankkeesta;
- 2) jätevesien johtamiseen, josta saattaa aiheutua ojan, lähteen tai vesilain 1 luvun 3 §:n 1 momentin 6 kohdassa tarkoitetun noron pilaantumista;
- 3) toimintaan, josta saattaa ympäristössä aiheutua eräistä naapuruussuhteista annetun lain (26/1920) 17 §:n 1 momentissa tarkoitettua kohtuutonta rasitusta.

Yleiseen luvanvaraisuuteen tullut suurin muutos lakiuudistuksen myötä, on luetteloiden luvanvaraisista ja rekisteröitävistä toiminnoista siirtäminen asetuksesta lain liitteiksi. Ympäristöluvanvaraisista toiminnoista säädetään siis uuden lain liitteessä yksi, jonka taulukossa yksi on lueteltu luvan tarvitsevat direktiivilaitokset ja taulukossa kaksi muut laitokset (Liite 1). Lain liitteessä kaksi säädetään rekisteröitävistä toiminnoista (Liite 2). Eräiden pienempien toimintojen luvanvaraisuus on poistettu nostamalla lupakynnystä, jolloin nämä toiminnot on poistettu luvanvaraisten laitosten luettelosta. Tällaisia toimintoja ovat esimerkiksi leipomot, keksitehtaat sekä tupakkatehtaat, joiden ympäristövaikutukset ovat melko vähäisiä, eikä niitä lukumääräisesti ole Suomessa kovin monta. Eräitä toimintoja on puolestaan lisätty luvanvaraisten laitosten luetteloon laskemalla lu-

pakynnystä. Tällaisia ovat esimerkiksi alle kymmenen hehtaarin turvetuotantoalueet. (HE 214/2013.)

Ympäristölupamenettelyä on myös tarkoitus sujuvoittaa ja tehostaa. Ympäristöministeriö asetti syksyllä 2014 ministeri Lauri Tarastin vetämän arviointiryhmän arvioimaan ja selvittämään ympäristömenettelyjen sujuvoittamista ja tehostamista koskevia toteuttamisvaihtoehtoja. Arviointiryhmä on esittänyt raportissaan 19 ehdotusta ja kannanottoa, joiden avulla ympäristömenettelyitä voitaisiin sujuvoittaa ja tehostaa. Ehdotettuja toimenpiteitä ovat muun muassa ympäristövaikutusten arviointimenettelyn ja kaavoituksen nykyistä tehokkaampaa yhteensovittaminen, ennakkoneuvotteluja koskevien säännösten lisääminen lainsäädäntöön, lupavelvollisuuden keventäminen eräiltä osin, sähköisten menettelyjen kehittäminen sekä valituslupajärjestelmän laajentaminen. Tavoitteena on, että investointi- ja elinkeinohankkeet voisivat edetä nykyistä sujuvammin ympäristönsuojelun tavoitteista tinkimättä. (Kuusniemi ym. 2015, 6–9; Ympäristöministeriö 2015b.)

YVA-menettelyn ja kaavoituksen yhteensovittaminen voisi tulla kysymykseen tilanteissa, joissa kaava laaditaan tai sitä muutetaan tietyn hankkeen toteuttamista varten. Tällöin hankkeen vaikutuksia tarkasteltaisiin yhdistetyssä menettelyssä, eikä erikseen hankekaavassa ja YVA-menettelyssä. (Kuusniemi ym. 2015, 6; Ympäristöministeriö 2015b.)

Arviointiryhmä on esittänyt, että ennakkoneuvottelua koskevat säännökset lisättäisiin ympäristövaikutusten arviointimenettelylakiin. Tällöin YVA-menettelyä vaativissa, merkittävässä ympäristöhankkeissa, voisivat luvan hakija, hankkeen vastaava ja ne viranomaiset, joiden toimialaa hanke koskee, aloittaa ennakkoneuvottelut. Ennakkoneuvottelussa voitaisiin käsitellä tulevan hakemuksen sisältövaatimuksia, tarvittavia selvityksiä, pyydettäviä lausuntoja, kuulemisten järjestelyjä, viranomaisten menettelyjen aikataulua sekä eri lakien hankkeelle asettamia sisällöllisiä vaatimuksia. Tavoitteena on, että viranomaisille muodostuisi kokonaisvaltaisempi kuva hankkeesta, sen prosesseista ja niiden eteneminen nopeutuisi. Ennakkoneuvottelumenettely ei olisi muodollinen osa lupame-

nettelyä, vaan sen tarkoituksena olisi parantaa tiedonkulkua ja ennakoida lupamenettelyjen tarpeita. (Kuusniemi ym. 2015, 7; Ympäristöministeriö 2015b.)

4.2.1 Sähköinen lupakäsittely

Lupahakemus ja lupahakemuksesta tiedottaminen

Lupahakemus on toimitettava toimivaltaiselle lupaviranomaiselle kirjallisesti. Lakiuudistuksen myötä lupahakemus on toimitettava valtion ympäristölupaviranomaiselle kirjallisen hakemuksen lisäksi aina myös sähköisesti. Kunnalle lupahakemus jätetään paperisena, mutta joissakin kunnissa hakemuksen voi jättää myös sähköisesti. Säännökset lupahakemuksen kuuluttamisesta säilyivät pääosin ennallaan. Lakiuudistuksen myötä on kuulutus lupahakemuksesta julkaistava vaikutusalueen kuntien ilmoitustaulujen ja alueella yleisesti leviävän sanomalehden lisäksi myös lupaviranomaisen Internet-sivuilla. Valtion lupaviranomaisen, eli aluehallintoviraston on lisäksi julkaistava Internet-sivuillaan yleisölle tarkoitettu tiivistelmä lupahakemuksesta ja mahdollisuuksien mukaan hakemuksen muu keskeinen sisältö. Myös kunnan ympäristönsuojeluviranomaisen on tiedotettava hakemuksen sisällöstä Internet-sivuillaan mahdollisuuksiensa mukaan. (YSL 4.2.2000/86; YSL 1.9.2014/527.)

Uutena lakiuudistuksen myötä, on tullut myös säännös sähköisen tiedonsaannin edistämisestä. Säännöksen mukaan, kenellä tahansa on oikeus pyynnöstä saada tieto tietyllä alueella vireille tulleista ympäristölupa-asioista sähköisin viestein, sen mukaan mitkä ovat viranomaisen tietojärjestelmälliset mahdollisuudet ottaa vastaan ja lähettää viestejä automatisoidusti. (YSL 27.6.2014/527, 45 §.)

Hakemuksen täydentäminen

Uuteen ympäristönsuojelulakiin on lisätty säännös lupahakemuksen täydentämisestä. Mikäli lupahakemus on puutteellinen tai asian ratkaiseminen edellyttää erityistä selvitystä, hakijalle on varattava tilaisuus täydentää hakemusta viranomaisen asettamassa määräajassa. Mikäli hakemusta ei ole täydennetty anne-

tussa määräajassa, voidaan hakemus jättää tutkimatta. Hakija voidaan myös velvoittaa täydentämään hakemusta tai hankkimaan hakemuksen ratkaisemiseksi tarpeellinen selvitys sillä uhalla, että se hankitaan hakijan omalla kustannuksella. Tällöin asian ratkaisemisella täytyy olla merkitystä yleisen edun kannalta tai painavien syiden on sitä edellytettävä. (YSL 4.2.2000/86; YSL 27.6.2014/527, 40 §.)

Lupapäätöksestä tiedottaminen

Lupapäätöksestä tiedottamista koskevat säädökset säilyvät sisällöllisesti vanhan lain mukaisina, mutta säännökset on sanallisesti ilmaistu hieman eri tavalla. Vanhan lain mukaisten, lupapäätöksen tiedottamista koskevien säännösten lisäksi, valtion ympäristölupaviranomaisen on julkaistava antamansa lupapäätös myös Internet-sivuillaan. Kunnan ympäristönsuojeluviranomaisen on julkaistava antamansa lupapäätös Internet-sivuillaan mahdollisuuksien mukaan. (YSL 4.2.2000/86; YSL 27.6.2014/527.)

4.2.2 Lupaharkinta ja lupamääräykset

Lupaharkinnan perusteet säilyvät pääosin ennallaan; lupa on myönnettävä, jos toiminta täyttää ympäristönsuojelulain ja jätelain, sekä niiden nojalla annettujen säännösten vaatimukset. Luvan myöntämisen edellytyksiin on uutena lisätty säännös, jonka mukaan toiminta ei saa aiheuttaa heikennystä edellytyksiin harjoittaa saamelaisten kotiseutualueella perinteisiä saamelaiselinkeinoja tai muutoin ylläpitää ja kehittää saamelaiskulttuuria. Toiminta ei myöskään saa aiheuttaa olennaista heikennystä kolttien elinolosuhteisiin tai mahdollisuuksiin harjoittaa kolttalaissa tarkoitettuja luontaiselinkeinoja koltta-alueella. (YSL 4.2.2000/86; Junnila 2014, 10-11; YSL 27.6.2014/527.)

Vanhassa laissa luvan myöntämisen edellytyksissä mainittu kohta, jonka mukaan toimintaa ei saa sijoittaa asemakaavan vastaisesti ja, että ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttava toiminnan sijoituspaikka, on mahdollisuuksien mukaan valittava siten, ettei toiminnasta aiheudu pilaantumista tai sen vaaraa ja että pilaantumista voidaan ehkäistä, on poistettu. Vastaava sisältö on uudessa

laissa omana osionaan pykälässä 12, oikeusvaikutteinen kaava toiminnan sijoittamisessa. Pykälän mukaan luvanvaraista tai rekisteröitävää toimintaa ei saa sijoittaa asemakaavan, maakuntakaavan tai oikeusvaikutteisen yleiskaavan vastaisesti. Lisäksi on katsottava, ettei toiminnan sijoittaminen vaikeuta alueen käyttämistä kaavassa varattuun tarkoitukseen. (YSL 4.2.2000/86; Junnila 2014, 10; YSL 27.6.2014/527, 12 §.)

Lupaharkinnan perusteisiin on myös lisätty pykälä 50, puolustusvoimia ja rajavartiolaitosta koskeva poikkeus luvan myöntämisen edellytyksistä. Pykälän mukaan jos puolustusvoimien tai rajavartiolaitoksen raskaiden aseiden tai räjähteiden käyttö edellyttää ympäristölupaa, toiminnasta aiheutuu melua, tärinää sekä maaperän ja pohjaveden tai meren pilaantumisen vaaraa, saa luvan myöntämisen edellytyksistä poiketa tarpeellisessa määrin, jos toiminnan sijoittuminen alueelle on maanpuolustuksen toimintaedellytysten kannalta välttämätöntä. (YSL 27.6.2014/527, § 50.)

Uuden ympäristönsuojelulain seuranta- ja tarkkailumääräyksiin on lisätty säännös, jonka mukaan toiminnanharjoittajan on toimitettava valvontaviranomaiselle säännöllisesti päästöjen tarkkailun tulokset ja muut valvontaa varten tarvittavat tiedot, siten kuin ympäristöluvassa tarkemmin määrätään. Tiedot direktiivilaitoksen päästöjen tarkkailun tuloksista ja muut valvontaa varten tarpeelliset tiedot direktiivilaitoksen luvan noudattamisesta on toimitettava valvontaviranomaiselle vähintään kerran vuodessa. Lisäksi täysin uutta ovat maaperän ja pohjaveden suojelua koskevat määräykset, pykälässä 66. Tämän mukaan luvanvaraisen toiminnanharjoittajan on huolehdittava maaperään ja pohjaveteen kohdistuvien päästöjen ehkäisemiseksi toteutettujen toimien, kuten rakenteiden säännöllisestä ylläpidosta, huollosta ja tarkastuksista. Näitä koskevat tarpeelliset määräykset annetaan ympäristöluvassa. Lisäksi toiminnanharjoittajan on huolehdittava, että maaperän ja pohjaveden tarkkailua suoritetaan määräajoin, ottaen huomioon laitosalueella olevat vaaralliset aineet, jotka saattavat aiheuttaa maaperän tai pohjaveden pilaantumista. Pilaantumisriskin järjestelmällisen arvioinnin perusteella luvassa annetaan tarpeelliset määräykset tarkkailusta ja määräajoin toteutettavan tarkkailun aikavälistä. (YSL 27.6.2014/527, 66 §.)

Turvetuotannon sijoittaminen ja luvanvaraisuus

Lakiuudistuksella haluttiin parantaa soiden luontoarvojen huomioon ottamista lupaharkinnassa. Turvetuotannon sijoittamista koskevalla säännöksellä haluttiin taata luonnontilaisten soiden merkittävimpien luonnonarvojen säilyminen, samalla mahdollistaa myös turvetuotannon jatkuminen soilla, jotka ovat jo luonnontilansa menettäneet. Tavoitteena on myös ollut parantaa turvetuotannon lupaharkinnan ennakointia ja nopeuttaa ympäristölupaprosesseja, koska turvetuotannon ympäristölupien käsittelyajat ovat olleet muita aluehallintovirastojen luvittamia toimintoja pidemmät. (Ympäristö.fi 2013; Ympäristöministeriö 2014a.)

Ympäristönsuojelulain 13 pykälän mukaan turvetuotannon sijoittamisesta ei saa aiheutua valtakunnallisesti tai alueellisesti merkittävän luonnonarvon turmeltumista. Luonnonarvon merkittävyyttä arvioitaessa huomioon otetaan sijoituspaikalla esiintyvien suolajien ja –luontotyyppien uhanalaisuus, esiintymän merkittävyys ja laajuus, sekä suon luonnontilaisuus.

Lakiuudistuksen myötä turpeenotto muuttui luvanvaraiseksi toiminnaksi alle 10 hehtaarin tuotantoalueilla. Jo toiminnassa oleville, alle 10 hehtaarin tuotantoalueille, on haettava ympäristölupaa aluehallintovirastolta vuoden sisällä ja alle viiden hehtaarin tuotantoalueilla kahden vuoden sisällä uuden ympäristönsuojelulain voimaantulosta. (Ympäristöministeriö 2014a.)

Säännöstä sovelletaan luonnontilaisiin soihin, ja soveltamisen ulkopuolelle jäävät osittain ojitetut ja luonnontilansa muutoin menettäneet suot. Säännöstä ei myöskään sovelleta, jos luonnonarvot on otettu huomioon maakuntakaavassa tai oikeusvaikutteisessa yleiskaavassa. (Ympäristöministeriö 2014a.)

4.2.3 Valvonnan maksullisuus

Olennaisena muutoksena ympäristönsuojelulain uudistuksen myötä oli valvonnan muuttuminen maksulliseksi. Valtion valvontaviranomaisen suoritteiden maksullisuudesta säädetään valtion maksuperustelain (150/1992) lisäksi uuden

ympäristönsuojelulain 205 pykälässä seuraavasti: valtion valvontaviranomainen voi periä maksun laatimansa valvontaohjelmaan perustuvista luvanvaraisen ja rekisteröitävän toiminnan määräaikaistarkastuksista ja niiden muusta ohjelmaan perustuvasta säännöllisestä valvonnasta. Maksu voidaan periä myös tarkastuksesta onnettomuus-, haitta- ja rikkomustilanteissa sekä tarkastuksista, jotka ovat tarpeen rikkomuksen tai laiminlyönnin oikaisemiseksi tai vesistön merkittävän pilaantumisen ja luontovahingon korjaamiseksi annettujen määräysten noudattamisen valvomiseksi. Valtion viranomainen voi periä maksun myös tilanteessa, jossa viranomainen joutuu keskeyttämään ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavan toiminnan, koska siitä aiheutuu välitöntä vaaraa ihmisten terveydelle tai siitä uhkaa aiheutua välittömiä ja huomattavia haittavaikutuksia ympäristölle. Maksujen tarkempi käyttöala ja hinnoitteluperusteet määritellään asetuksessa. (YSL 27.6.2014/527.)

Kunnan ympäristönsuojeluviranomainen voi periä maksun uuden ympäristönsuojelulain mukaisen luvan, ilmoituksen tai muun asian käsittelystä samoin kuin valtion ympäristönsuojeluviranomainen, mutta ei tarkastuksesta onnettomuus-, haitta- ja rikkomustilanteissa. Kunnalle perittävä maksu voi vastata enintään valvontatoimenpiteestä kunnalle aiheutuvia kokonaiskustannuksia. Maksun perusteista määrätään tarkemmin kuntien hyväksymissä taksoissa. (YSL 27.6.2014/527.)

Pienille mikroyrityksille ja kotitalouksille valvonta on halvempaa kuin suurille yrityksille, koska maksu suhteutetaan toiminnan laajuuteen ja luonteeseen. Pieneksi, mikroyritykseksi katsotaan alle 10 työntekijän yritys, jonka tase tai liikevaihto on alle 2 miljoonaa euroa. Mikroyrityksiltä valvontamaksut määrätään 25 prosentilla alennettuna. Neuvontapalvelut säilyivät kuitenkin edelleen yrityksille maksuttomina. (Ympäristöministeriö 2014b; YSL 27.6.2014/527, 206 §; Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus 8.4.2015.)

4.3 Direktiivilaitoksen lupaharkinta

Teollisuuspäästödirektiivissä säädetään yleiset puitteet suurten ja keskisuurten teollisuustoimintojen sekä merkittävien jätteenkäsittelylaitosten ja eläinsuojien ympäristönsuojelulle. Lisäksi direktiivissä säädetään parhaan käyttökelpoisen tekniikan mukaiset päästöraja-arvot ja muita toimialakohtaisia erityisvaatimuksia suurille polttolaitoksille, jätteenpolttolaitoksille, liuottimia käyttäville laitoksille ja titaanidioksiditeollisuudelle (HE 214/2013).

Paras käyttökelpoinen tekniikka tarkoittaa tietyn toiminnan ja siinä käytettävien menetelmien tehokkainta ja edistyneintä astetta. (Attila ym. 2012, 11).

Tämä aste osoittaa sellaiset tekniset ja käytännölliset ominaisuudet, jotka soveltuvat käytännön pohjaksi raja-arvoille ja muille lupamääräyksille, joilla on tarkoitus estää, tai milloin se ei ole mahdollista, vähentää päästöjä ja vaikutuksia ympäristöön (Attila ym. 2012, 11).

Tekniikoilla puolestaan tarkoitetaan käytettyjä menetelmiä sekä laitoksen suunnittelua, rakennetta, ylläpitoa, käyttöä ja tapaa, jolla laitoksen toiminta pysäytetään. Teollisuuspäästödirektiivin mukaan, käyttökelpoisiksi menetelmiksi katsotaan sellaiset menetelmät, jotka ovat niin taloudellisesti kuin teknisestikin toteuttamiskelpoisia, kustannukset ja hyödyt huomioon ottaen. Tekniikan on myös oltava saatavissa käyttöön yleisesti ja sen on oltava otettavissa käyttöön asianomaisella toimialalla kohtuullisin kustannuksin. (Attila ym. 2012, 10-11; HE 214/2013.)

Olenlaisin muutos aiempaan verrattuna on, että lupamääräyksissä määrättävät päästöraja-arvot on asetettava BAT-päätelmien päästötasojen mukaisesti. Myös muiden lupamääräysten on perustuttava BAT-päätelmin, mikäli sellaiset toimialalle on hyväksytty. Euroopan IPPC-toimisto organisoi BAT-vertailuasiakirjojen valmistelua yhdessä jäsenmaiden, teollisuuden ja ympäristöjärjestöjen kanssa. Vertailuasiakirjat ja BAT-päätelmät julkaistaan Euroopan IPPC-toimiston kotisivuilla ja niiden uusimisaikataulu löytyy myös Ympäristöhallinnon yhteisen verkkopalvelun -internetsivuilta. (Attila ym. 2012, 10-11; HE 214/2013; Ympäristö.fi 2015a; Ympäristö.fi 2015c.)

Teollisuuspäästödirektiivin mukaan, luvan myöntämisen keskeisin edellytys on parhaan käyttökelpoisen tekniikan soveltaminen. Lupamääräyksissä päästöraja-arvot on määrättävä siten, että päätelmien päästötasoja ei ylitetä laitoksen nor-

maaleissa toimintaolosuhteissa. Lupamääräyksissä ei kuitenkaan määrätä tietynlaisen tekniikan tai teknologian käyttämisestä. Luvan tulee yhdenmukaisesti määrätä päästöraja-arvot, vastaavat tunnusluvut tai tekniset toimenpiteet sekä muut tarvittavat määräykset tarkkailuvelvoitteineen ympäristöhaittojen vähentämiseksi. (Attila ym. 2012, 10-11; HE 214/2013.)

Yhdenmukainen tarkastelu tarkoittaa sitä, että lupaviranomainen arvioi yhtä aikaa ilmaan, veteen ja maaperään joutuvia päästöjä, jätettä, energia- ja materiaalitehokkuutta sekä ympäristötoimien kustannustehokkuutta (Attila ym. 2012, 11).

Luvan tarkastaminen BAT-päätelmien uusimisen tahtiin

Kun komissio on julkaissut päätöksensä direktiivilaitoksen pääasiallista toimintaa koskevista päätelmistä, laitoksen ympäristölupa on tarkistettava, jos se ei vastaa voimassa olevia päätelmiä ja ympäristönsuojelulakia tai sen nojalla annettuja säännöksiä. Lupa on myös tarkistettava, jos siinä on määräys ympäristönsuojelulain 78 pykälän mukaisista lievemmistä päästöraja-arvoista. Lupien tarkastaminen on toteutettava neljän vuoden kuluessa päätelmien julkaisemisesta. Viranomaisen on siis neljän vuoden kuluessa päätelmien julkaisemisesta varmistettava, että kaikki tiettyä laitosta koskevat lupaehdot tarkistetaan ja tarvittaessa saatetaan ajan tasalle tai, että laitos on lupaehtojen mukainen. (Junnila 2014, 45–47; YSL 27.6.2014/527.)

Päätelmien julkaisun jälkeen, toiminnanharjoittajan on kuuden kuukauden kuluessa toimitettava lupaviranomaiselle selvitys luvan tarkistamisen tarpeellisuudesta perusteluineen. Mikäli viranomainen katsoo luvan tarkistamisen tarpeelliseksi, viranomainen määrää toiminnanharjoittajan jättämään tarkistamista koskevan hakemuksen määrättyyn päivään mennessä, kuitenkin aikaisintaan kuuden kuukauden kuluttua määräyksen antamisesta. (Junnila 2014, 48; YSL 27.6.2015/527.)

Lupaviranomainen tarkistaa luvan toiminnanharjoittajan hakemuksesta ja saatetaan sen ajan tasalle. Uusia, päästötasojen mukaan määrättyjä päästöraja-arvoja on kuitenkin noudatettava vasta neljän vuoden kuluttua päätelmien julkaisemisesta. (YSL 27.6.2014/527, 81.2 §.)

Lievennykset päästötasoista

BAT-päästötasoista voidaan kuitenkin tietyissä tapauksissa poiketa, mikäli päätelmien mukaiset päästöraja-arvot johtaisivat kohtuuttoman korkeisiin kustannuksiin, verrattuna saavutettaviin ympäristöhyötyihin. Tällöin määritettävät lievennämät päästötasot voivat tulla kyseeseen laitoksen teknisten ominaisuuksien, maantieteellisen sijainnin sekä paikallisten ympäristöolosuhteiden vuoksi. (HE 214/2013; Junnila 2014, 32–35; YSL 27.6.2014/527, 78 §.)

Päätelmien päästöraja-arvojen ylärajasta voidaan poiketa vain silloin, kun arviointi osoittaa, että parhaan käyttökelpoisen tekniikan soveltamisen kustannukset olisivat suuremmat kuin saavutettavat ympäristöhyödyt. Teollisuuspäästödirektiivin toimialakohtaisia vähimmäispäästörajoja ei saa kuitenkaan ylittää (HE 214/2013.)

Mikäli päätelmiä tai päästöraja-arvojen vaihteluvälejä ei ole vahvistettu, tai päätelmät eivät sisällä kaikkea tarvittavaa tietoa, selvitetään paras käyttökelpoinen tekniikka tapauskohtaisesti, jo käytössä olevien parhaan käyttökelpoisen tekniikan kriteerien ja muun saatavilla olevan toimialan parasta käyttökelpoista tekniikka koskevan aineiston avulla. (HE 214/2013.)

Myös direktiivilaitosten koetoimintatilanteessa, eli uuden tekniikan testausta tai käyttöä varten, voi lupaviranomainen hyväksyä tilapäisen poikkeamisen päästötasoista ja muista parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksista. Poikkeus myönnetään määräajaksi tai toistaiseksi, kuitenkin enintään yhdeksäksi kuukaudeksi. Poikkeamista haetaan ympäristölupahakemuksen yhteydessä ja siinä on esitettävä yksityiskohtaiset perustelut, miksi poikkeamaa haetaan. (Junnila 2014, 43.)

Perustilaselvitys

Teollisuuspäästödirektiivi sisältää säännöksen direktiivilaitosten maaperän ja pohjaveden perustilan arvioinnista sekä perustilan palauttamismenettelystä. Ympäristönsuojelulain 82 pykälän mukaan direktiivilaitoksen on laadittava maaperän ja pohjaveden perustilaselvitys, jos sen toiminnassa käytetään, varastoidaan, tuotetaan tai muutoin syntyy merkityksellisiä vaarallisia aineita.

Perustilalla tarkoitetaan laitoksen alueen maaperän ja pohjaveden tilaa merkityksellisten vaarallisten aineiden suhteen ennen laitoksen toiminnan aloittamista tai ympäristöluvan päivittämisen hetkellä, kun päivitys tehdään ensimmäistä kertaa ympäristönsuojelulain voimaantulon jälkeen (Ympäristöministeriö 2014c, 7).

Perustilaselvityksen tarkoituksena on selvittää merkityksellisten ja vaarallisten aineiden mahdolliset määrät ja pitoisuudet laitosalueen maaperässä ja pohjavedessä selvityksen tekohetkellä. Tällöin toiminnan päättymistilanteessa voidaan verrata maaperän ja pohjaveden tiloja toiminnan päättymishetkellä suhteessa perustilaselvityksen tekohetken tiloihin. Mikäli maaperän tai pohjaveden tilassa havaitaan huomattavaa muutosta, on toiminnanharjoittajan ryhdyttävä toimenpiteisiin saattaakseen tilat perustilaselvityksessä määritetyille tasolle. Mikäli taas maaperän ja pohjaveden tiloissa ei ole havaittavissa olennaista muutosta verrattuna perustilaan, ovat suojelutoimet olleet riittävät. Säädöksellä pyritään varmistamaan, että laitoksen toimet pilaantumisen ehkäisemiseksi ovat riittävät ja ettei laitoksen toiminta merkittävästi huononna maaperän tai pohjaveden laatua. (Ympäristöministeriö 2014c, 11.)

Hakiessaan ympäristölupaa uudelle toiminnalle tai päivittäessään jo olemassa olevan toiminnan lupaa ajan tasalle ensimmäistä kertaa ympäristönsuojelulain voimaan tulon jälkeen, on toiminnanharjoittajan arvioitava onko perustilaselvityksen tekeminen tarpeellista. Perustilaselvitys on liitettävä ympäristölupahakemukseen. Mikäli toiminnanharjoittaja katsoo, ettei laitoksen toiminta vaadi perustilaselvityksen tekemistä, on näkemys perusteltava ympäristölupahakemuksessa. Lupaviranomainen tarkastaa selvityksen lupaprosessin yhteydessä. (Ympäristöministeriö 2014c, 13.)

Perustilaselvitysprosessi voi olla erilainen riippuen siitä millaisella laitosalueella selvitystä tehdään. Jos kyse on uudesta toiminnasta alueella, jossa ei ole aiemmin ollut teollista toimintaa, ei ole syytä epäillä, että maaperässä tai pohjavedessä esiintyisi merkityksellisiä vaarallisia aineita. Jos taas kyse on uudesta toiminnasta vanhalla teollisuusalueella, on oleellista selvittää esiintyykö maaperässä tai pohjavedessä merkityksellisiä vaarallisia aineita, jotka ovat aiheutuneet aiemmasta toiminnasta. Erityisen tärkeää on selvittää sellaisten merkityk-

sellisesti vaarallisten aineiden esiintyminen, jotka tulevat liittymään alueen tulevaan toimintaan. Kyseessä voi myös olla perustilaselvitys luvan päivittämisen yhteydessä, jolloin on tärkeää koota mahdollisimman kattavasti kaikki tieto laitosalueen perustilasta selvityksen laatimisajankohtana. Laitoksen toimintojen muutostilanteissa on perustilaselvityksen tarve arvioitava uudelleen. (Ympäristöministeriö 2014c, 13.)

Mikäli perustilaselvityksen laatimisen yhteydessä ilmenee tarve maaperän tai pohjaveden välittömälle puhdistamiselle, on toiminnanharjoittajalla tällöin ryhdyttävä puhdistustoimenpiteisiin sekä selvitettävä ja ilmoitettava pilaantuneisuus ja puhdistustarve lupaviranomaiselle. (Ympäristöministeriö 2014c, 17.)

5 UUDISTUKSEN VAIKUTUKSET YRITYSTEN TOIMINTAAN

5.1 Lupamenettely

Sähköisen tietojärjestelmän käyttöönotto tulee helpottamaan ja nopeuttamaan lupahakemuksen toimittamista lupaviranomaiselle. Toiminnanharjoittajalla, ja myös kansalaisilla on mahdollisuus seurata hakemuksen käsittelyä, ja saada tietoja lupahakemuksesta sähköisen tietojärjestelmän kautta. Sähköisen tietojärjestelmän avulla on myös mahdollista saada tietoja jo tehdyistä lupapäätöksistä ja niiden perusteluista, sekä valvontakäyntien tuloksista. (Attila ym 2012, 5.) Tarkoituksena on lisätä ja parantaa tiedonvaihtoa ja –kulkua niin toiminnanharjoittajien, viranomaisten kuin kansalaistenkin välillä.

5.2 Valvonta

Valvonnan maksullisuus tulee aiheuttamaan yrityksille lisää kustannuksia sekä hallinnollista työtä. Toiminnanharjoittajien on kehitettävä ja muutettava tarkkailua, sekä tarkkailun raportointia siten, että se vastaa BAT-päätelmien vaatimuksia. Tämä tulee aiheuttamaan kustannusten kasvua, koska tarkkailtavien muutujien ja tehtävien raporttien määrä tulee todennäköisesti kasvamaan (Attila ym 2012, 25). Myös uusiin tarkkailusäännöksiin perehtyminen ja raportoinnin opetteleminen tulee viemään toiminnanharjoittajien aikaa ja rahaa.

Toiminnanharjoittajat tulevat todennäköisesti odottamaan, että valvontapalveluiden laatu nousee tai vähintään pysyy ennallaan, valvontakustannusten noustessa. Toisaalta valvontamaksujen perimisen perusteena on kuitenkin reiluus, sillä ne toiminnanharjoittajat, jotka eniten käyttävät valvontaviranomaisten palveluita, myös maksavat valvonnasta eniten.

Toiminnanharjoittaja pystyy myös itse jonkin verran vaikuttamaan valvontamaksuihin. Määräaikaistarkastusten tiheys perustuu viranomaisen suunnitelmaan, jonka perusteena ovat toiminnan ympäristöriskit. Riskiarvioinnissa puolestaan otetaan huomioon se, kuinka toiminnanharjoittaja täyttää ympäristöluvassa asetetut vaatimukset ja määräykset. Ympäristönsuojelulain rikkomiseen liittyviä tarkastusmaksuja toiminnanharjoittajat voivat puolestaan välttää toimimalla lain ja ympäristöluvan määräysten mukaisesti. Rikkomustilanteissa lupaviranomainen antaa ensin toiminnanharjoittajalle huomautuksen, jolloin toiminnanharjoittajalla on vielä mahdollisuus välttää maksu, korjaamalla toimintansa lain mukaiseksi. Tällöin rikkomusasia ei vielä etene hallintopakkomenettelyyn asti, joka on rikkomustilanteissa maksun perimisen edellytys. (HE 214/2013.)

5.3 Teollisuuspäästädirektiivi

Teollisuuspäästädirektiivin toimeenpaneminen tulee todennäköisesti vähentämään kilpailun vääristymistä ja tasapuolistamaan kilpailullisia olosuhteita EU:n markkinoilla. (Attila ym. 2012, 7). Koska BAT-päätelmistä tulee sitovia, on toiminnanharjoittajien myös mahdollisesti helpompi ennakoida lupapäätöksiä.

Toiminnanharjoittajien tulee kiinnittää huomiota siihen, että lupahakemukset ja tarkkailuohjelmat on tehty teollisuuspäästädirektiivin ja BAT-päätelmien vaatimusten mukaisesti. Jotta tämä olisi mahdollista, on toiminnanharjoittajien koulutauduttava ja perehdyttävä teollisuuspäästädirektiivin tuomiin uusiin vaatimuksiin. Kouluttautuminen puolestaan tulee viemään toiminnanharjoittajien aikaa. Erityisesti perustilaselvitys on uusi velvoite toiminnanharjoittajille, josta tulee aiheutumaan lisätöitä ja kustannuksia. (Attila ym. 2012, 25; HE 214/2013.)

Direktiivin toimeenpanosta tulee aiheutumaan toiminnanharjoittajille uusia investointitarpeita. Investointitarpeiden arvioiminen on kuitenkin hankalaa, sillä ne tulevat vaihtelemaan suuresti toimialasta riippuen. Lisäksi eri toimialoja koskevat vaatimukset selviävät vasta, kun toimialalle julkaistaan BAT-päätelmät. Suurimmat investointitarpeet tulevat kohdistumaan suuriin polttolaitoksiin, koska

niitä koskevat BAT-päätelmien lisäksi toimialakohtaiset teollisuuspäästödirektiivin liitteen päästöraja-arvovaatimukset. (HE 214/2013.)

Teollisuuspäästödirektiivin toimeenpanosta odotetaan seuraavan myös positiivisia vaikutuksia, kuten uusien kotimaisten innovaatioiden kehittäminen ja cleantech-liiketoiminnan lisääntyminen (Attila ym. 2012, 7).

Teollisuuspäästödirektiivin toimeenpano saattaa aluksi aiheuttaa käsittelyruuhkia niin lupaviranomaisissa eli aluehallintovirastoissa kuin valvontaviranomaisissa eli elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksissakin. Erityisesti käsittelyruuhkia voi syntyä, mikäli BAT-päätelmiä julkaistaan lyhyessä aikavälissä useammalle eri toimialalle, koska lupamääräykset on tarkistettava neljän vuoden kuluessa BAT-päätelmien julkaisusta. (HE 214/2013.) Toiminnanharjoittajien onkin syytä ainakin aluksi varautua siihen, että lupahakemuksen käsittely aluehallintovirastossa saattaa viivästyä.

6 YHTEENVETO

Lakiuudistuksen tarkoituksena oli saattaa teollisuuspäästödirektiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä. Jotta tämä oli mahdollista, oli samalla tehtävä tiettyjä muutoksia myös ympäristönsuojelulakiin. Tarve lakiuudistukselle ilmeni myös vanhan lain epäselvänä ja sekavana rakenteena. Ympäristölupaprosessia oli tarkoitus tehostaa ja sujuvoittaa, jotta lupakäsittely nopeutuisi ja luparuuhkia pystyttäisiin purkamaan.

Lakiuudistus jouduttiin kuitenkin toteuttamaan melko lyhyessä aikataulussa, jotta teollisuuspäästödirektiivi saatiin toimeenpantua asetetun aikataulun mukaisesti. Näin ollen ei ollut mahdollisuuksia selvittää laajemmin muita lain uudistustarpeita. Tämä tulee todennäköisesti tulevaisuudessa johtamaan siihen, että uusia ympäristönsuojelulain säännösten muutostarpeita nousee esiin, kun on nähty miten uudistettu laki ja sen säännökset soveltuvat konkreettiseen toimintaan.

Suurimmat muutokset lakiuudistuksen myötä tulevat teollisuudirektiivin toimeenpanosta. BAT-päätelmistä tulee uudistuksen myötä oikeudellisesti sitovia, jolloin lupamääräyksessä määrättävät päästöraja-arvot on asetettava BAT-päätelmien päästötason mukaisesti. Mahdollista kuitenkin on, että BAT-päätelmien sitovuus tulee aluksi aiheuttamaan hämmennystä toiminnanharjoittajien keskuudessa. Erityisesti ihmetystä saattaa aiheuttaa se, mitä BAT-päätelmien sitovuus konkreettisesti tarkoittaa. Ongelmaksi saattaa muodostua myös se, että mistä nämä BAT-päätelmät kirjallisesti löytyvät, kun ne eivät suoraan sisälly ympäristönsuojelulakiin. Myös BAT-päätelmien uusimista voi olla vaikea seurata, koska päätelmien päivittämissaikatauluja ei ole selkeästi etukäteen määrätty.

Olennainen teollisuuspäästödirektiivin aiheuttama muutos, on toiminnan lopettamiseen liittyvä velvoite perustilaselvityksen tekemisestä, sekä pohjaveden ja maaperän ennallistamis- ja puhdistamisvaatimukset (Attila ym. 2012, 23). Perustilaselvityksen tarpeen arviointi ja sen tekemisen ohjeistukseen perehtymi-

nen, tulevat viemään toiminnanharjoittajien aikaa. Perustilaselvityksestä saattaa aiheutua myös ylimääräisiä kustannuksia, mikäli toiminnanharjoittajan on tilattava perustilaselvitys ulkopuoliselta taholta. Koska perustilaselvityksen tarpeen arviointi on jätetty toiminnanharjoittajan harkinnan varaan, saattaa ongelmaksi nousta epäselvyys siitä, onko perustilaselvitys tehtävä vai ei. Tämä on todennäköisesti suurempi ongelma vanhoilla, pitkään toiminnassa olleilla, kuin uusilla, vasta toimintansa aloittavilla laitoksilla.

Lakiuudistuksen myötä ympäristölupien valvonta muuttui maksulliseksi. Maksullista valvontaa on viranomaisen valvontaohjelmassa suunnittelemat toimenpiteet eli määräaikaistarkastukset, säännöllisen raportoinnin tarkastaminen, sekä tarkastukset onnettomuus-, haitta- ja rikkomustilanteissa. Valvonnan maksullisuudella halutaan varmistaa valvonnan voimavarojen riittävyys. Valvonnan muuttuminen maksulliseksi aiheuttaa toiminnanharjoittajille lisää kustannuksia. Nähtäväksi jää, riittääkö valvonnan maksullisuus takaamaan viranomaisten valvonnan voimavarojen riittävyyden.

Lupamenettelyn sujuvoittamis- ja tehostamistoimet ovat vielä valmisteluasteella, joten niiden vaikutuksia yritysten toimintaan on vaikea arvioida. Tehostamisvaihtoehtojen konkreettiset toteuttamissuunnitelmat vaativat vielä laajalaisempaa selvitystyötä. Työ lupamenettelyn parantamiseksi tulee jatkumaan vielä seuraavalla hallituskaudella, joten nähtäväksi jää, mitä tehostamistoimia tullaan toteuttamaan ja kuinka laajasti. Tavoitteena kuitenkin on, lupaprosessia tehostamalla ja sujuvoittamalla, purkaa luparuuhkia ja vähentää toiminnanharjoittajien ja viranomaisten hallinnollista taakkaa.

Lakiuudistus mahdollistaa, ja periaatteessa myös velvoittaa yritykset huolehtimaan ympäristöön liittyvistä asioistaan paremmin. Se, että yritys suhtautuu vastuullisesti ympäristöasioihin ja hoitaa siihen liittyvät velvollisuutensa hyvin, vaikuttaa positiivisesti yrityksen imagoon ja antaa kuvan yhteiskuntavastuullisesta toiminnasta. Tällä on tärkeä merkitys tämänhetkisessä kilpailutilanteessa, ja saattaa jopa nousta kilpailueduksi tulevaisuudessa. Nykyään ihmiset myös ovat tietoisempia ympäristöasioista, ja haluavat yritysten kantavan oman vastuunsa siitä, että ympäristö myös säilyy puhtaana.

Haasteelliseksi lakiuudistuksen toteuttamisen on tehnyt se, että yhtäaikaaisesti on tavoitteena ollut kustannustehokkuus ja toimien tehostaminen, sekä vaatimus ympäristönsuojelun korkean tason säilyttämisestä. Se, millaisia vaikutuksia toteutetuilla toimenpiteillä tulee todellisuudessa olemaan, selviää vasta, kun uusia määräyksiä ja säännöksi sovelletaan konkreettisesti käytännön toiminnassa.

Mielenkiintoista on tulevaisuudessa nähdä, miten tasapaino kansalaisten, järjestöjen ja viranomaisten osallistumisoikeuksien takaamisen, sekä joustavan lupamenettelyn välillä tulee toteutumaan.

LÄHTEET

Aluehallintovirasto. 2014. Ympäristönsuojelulaki uudistui. Uutiskirje. Viitattu 20.10.2014. <https://aviemail.sst.fi/messages/view/79/30705/a7780dcdae96432c1c2b40b13e4dc1b4>

Attila, M., Grönroos, J., Janunen, J., Jouttijärvi, T., Karvosenoja, N., Kautto, P., Pelkonen, R., Petäjä, J., Savolahti, M. ja Silvo, K. 2012. Teollisuuspäästödirektiivin toimeenpanon vaikutukset Suomessa. Suomen ympäristökeskuksen raportteja 19/2012. Viitattu 25.8.2014. <http://www.ymparisto.fi/download/noname/%7B0D0CD0A5-3738-47CA-92D8-B9A21DC2CA7C%7D/100991>

Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus. 8.4.2015. Tiedotteet 2015. Ympäristönsuojelulain mukainen valvonta maksulliseksi. Viitattu 14.4.2015. <https://www.ely-keskus.fi/web/ely/-/ymparistoriskikohteiden-valvonta-jatkuu-osa-valvonnasta-muuttuu-maksulliseksi-kaakkois-suomen-ely-keskus-#.VUoprSwcRMs>

European Commission. 2015. Welcome to the European IPPC Bureau (EIPPCB). Viitattu 11.4.2015. <http://eippcb.jrc.ec.europa.eu/>

HE ympäristönsuojelulaiksi ja laeiksi eräiden siihen liittyvien lakien muuttamisesta 214/2013.

Hollo, E. 2004. Ympäristönsuojelu- ja luonnonsuojeluoikeus. Jyväskylä: Talentum Media Oy ja Erkki J. Hollo.

Junnila J. 2014. Ympäristöluvat – mikä muuttuu, Ympäristönsuojelulaki uudistuu. Ympäristöministeriö. Syke. 5.6.2014 Viitattu 25.8.2014 <http://www.ymparisto.fi/download/noname/%7B0D0CD0A5-3738-47CA-92D8-B9A21DC2CA7C%7D/100991>

Kuusniemi, K., Kähkö, T., Pantsar, M., Rönn, R. ja Tarasti, L. 10.3.2015. Ympäristömenettelyjen sujuvoittaminen ja tehostaminen, arvio toteuttamisvaihtoehdoista. Viitattu 11.4.2015. <http://www.ymparisto.fi/download/noname/%7B3958E753-B749-440E-8777-D71DD405BE87%7D/107681>

Suomen Kuntaliitto ry. 2012. Ympäristönsuojelulain uudistus pyrkii keventämään lupa- ja valvontajärjestelmää. Viitattu 25.8.2014. <http://www.kunnat.net/fi/tietopankit/uutisia/2012/Sivut/2012-11-09-ysl-muutos.aspx#anchor-details>

Valtioneuvoston asetus ympäristönsuojelusta 10.9.2014/713

Ympäristö.fi. 2013. Valtioneuvosto hyväksyi esityksen uudeksi ympäristönsuojelulaiksi. Viitattu 25.8.2014. [http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Luonto/Valtioneuvosto_hyvaksyi_esityksen_uudeks\(27789\)](http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Luonto/Valtioneuvosto_hyvaksyi_esityksen_uudeks(27789))

Ympäristö.fi. 2014a. Päätöksenteko. Viitattu 9.4.2015. http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Asiointi_luvat_ja_ymparistovaikutusten_arviointi/Luvat_ilmoitukset_ja_rekisterointi/Ymparistolupa/Paatoksenteko

Ympäristö.fi. 2014b. Kuulutus ja muistutus ympäristölupahakemuksesta. Viitattu 9.4.2015. http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Asiointi_luvat_ja_ymparistovaikutusten_arviointi/Luvat_ilmoitukset_ja_rekisterointi/Ymparistolupa/Kuulutus_ja_muistutus

Ympäristö.fi. 2014c. Kuka ympäristöluvan myöntää?. Viitattu 9.4.2015. http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Asiointi_luvat_ja_ymparistovaikutusten_arviointi/Luvat_ilmoitukset_ja_rekisterointi/Ymparistolupa/Kuka_luvan_myontaa

Ympäristö.fi. 2014d. Ympäristölupapäätös. Viitattu 9.4.2015. http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Asiointi_luvat_ja_ymparistovaikutusten_arviointi/Luvat_ilmoitukset_ja_rekisterointi/Ymparistolupa/Lupapaatos

Ympäristö.fi. 2014e. Ympäristölupien valvonta. Viitattu 9.4.2015. http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Asiointi_luvat_ja_ymparistovaikutusten_arviointi/Luvat_ilmoitukset_ja_rekisterointi/Ymparistolupa/Valvonta?f=Kainuun_ELYkeskus

Ympäristö.fi. 2014f. Ympäristölupa. Viitattu 9.4.2015. http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Asiointi_luvat_ja_ymparistovaikutusten_arviointi/Luvat_ilmoitukset_ja_rekisterointi/Ymparistolupa

Ympäristö.fi. 2015a. Paras käyttökelpoinen tekniikka BAT. Viitattu 15.10.2014. http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Kulutus_ja_tuotanto/Paras_tekniikka_BAT.

Ympäristö.fi. 2015b. Ympäristönsuojelulain uudistaminen jatkuu, tavoitteena sujuvoittaa lupakäsittelyä. Viitattu 23.2.2015. [http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Asiointi_luvat_ja_ymparistovaikutusten_arviointi/Ymparistonsuojelulain_uudistaminen_jatku\(32571\)](http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Asiointi_luvat_ja_ymparistovaikutusten_arviointi/Ymparistonsuojelulain_uudistaminen_jatku(32571))

Ympäristö.fi. 2015c. Vertailuasiakirjat eli BREFit aikatauluineen. Viitattu 25.8.2014. http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Kulutus_ja_tuotanto/Paras_tekniikka_BAT/Vertailuasiakirjat

Ympäristöministeriö. 2014a. Ajankohtaista ympäristönsuojelusta. Viitattu 12.9.2014. <http://www.ym.fi/download/noname/%7BC3EEF2A2-87FD-4517-8460-D1A7C600370C%7D/102897>

Ympäristöministeriö. 2014b. Ympäristönsuojelulaki uudistui. Viitattu 14.4.2015. [http://www.ym.fi/fi-FI/Ajankohtaista/Julkaisut/Ymparistolehti/2014/Ymparistonsuojelulaki_uudistui\(31154\)](http://www.ym.fi/fi-FI/Ajankohtaista/Julkaisut/Ymparistolehti/2014/Ymparistonsuojelulaki_uudistui(31154))

Ympäristöministeriö. 2014c. Ympäristöhallinnon ohjeita 8/2014. Ympäristönsuojelulain mukainen perustilaselvitys, ohje toiminnanharjoittajille sekä lupa- ja valvontaviranomaisille. Viitattu 20.4.2015. [http://www.ym.fi/fi-FI/Ajankohtaista/Julkaisut/Ymparistohallinnon_ohjeita_OH/OH_82014_Ymparistonsuojelulain_mukainen_\(31860\)](http://www.ym.fi/fi-FI/Ajankohtaista/Julkaisut/Ymparistohallinnon_ohjeita_OH/OH_82014_Ymparistonsuojelulain_mukainen_(31860))

Ympäristöministeriö. 2015a. Ympäristönsuojelulain uudistaminen. Viitattu 11.3.2015. <http://www.ym.fi/ysluudistus>

Ympäristöministeriö. 2015b. Tarastin ryhmä: 19 ehdotusta ympäristömenettelyjen sujuvoittamiseksi. Viitattu 28.3.2015. [http://www.ym.fi/fi-FI/Tarastin_ryhma_19_ehdotusta_ymparistomen\(32942\)](http://www.ym.fi/fi-FI/Tarastin_ryhma_19_ehdotusta_ymparistomen(32942))

YSL 4.2.2000/86

YSL 27.6.2014/527

Luvanvaraiset toiminnot

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset
1. Metsäteollisuus
a) Teollisuuslaitos, jossa valmistetaan massaa puusta tai muista kuitumateriaaleista
b) Teollisuuslaitos, jossa valmistetaan paperia tai kartonkia, kapasiteetin ylittäessä 20 tonnia vuorokaudessa
c) Teollisuuslaitos, jossa valmistetaan yhtä tai useampia seuraavista puulevyistä: suurlastulevy, lastulevy tai kuitulevy kapasiteetin ylittäessä 600 m ³ vuorokaudessa
d) Puun ja puutuotteiden suojaus kemikaaleilla tuotantokapasiteetin ylittäessä 75 m ³ vuorokaudessa lukuun ottamatta pelkkää sinistäjäsienen torjuntakäsittelyä
2. Metalliteollisuus
a) Malmien, mukaan lukien sulfidimalmit, pasutus ja sintraus
b) Raakaraudan tai teräksen tuotanto (pri-määri- tai sekundäärisulatus), mukaan lukien jatkuva valu, kapasiteetin ylittäessä 2,5 tonnia tunnissa
c) Muiden kuin rautametallien tuotanto malmista, rikasteista tai sekundaarisista raaka-aineista metallurgisilla, kemiallisilla tai elektrolyysimenetelmillä
d) Rautametallivalimo, jonka tuotantokapasiteetti

TAULUKKO 2 Muut laitokset
1. Metsäteollisuus
a) Sahalaitos, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 20 000 m ³ sahatavaraa vuodessa
b) Kuorellisen puutavaran vesivarasto, jossa pidetään puutavaraa samanaikaisesti vähintään 20 000 m ³ , ei kuitenkaan vesivarasto, jossa on suljettu vesienkäsittelyjärjestelmä
c) Suurlastulevyä, lastulevyä tai kuitulevyä valmistava tehdas, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 10 000 m ³ vuodessa ja enintään 600 m ³ vuorokaudessa taikka vaneria tai muita puulevyjä valmistava tai pinnoittava tehdas, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 10 000 m ³ vuodessa
d) Puun kyllästämö, jonka tuotantokapasiteetti on enintään 75 m ³ vuorokaudessa taikka sellainen muu puunsuojakemikaaleja käyttävä laitos, jossa käytetään suojakemikaaleja yli 1 tonni vuodessa
e) Liimapuutehdas taikka sellainen muita liimattuja tai laminoituja puutuotteita valmistava tehdas, jossa liimojen kulutus on yli 25 tonnia vuodessa
f) Viilutehdas
2. Metalliteollisuus
a) Rautametallien kylmävalssaamo
b) Rauta- tai terästehdas taikka rautalejeerinkejä valmistava tehdas, jonka tuotantokapasiteetti on enintään 2,5 tonnia tunnissa
c) Muiden kuin rautametallien valssaamo, takomo tai vetämö
d) Rautametallivalimo, jonka tuotantokapasiteetti

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset
ylittää 20 tonnia vuorokaudessa
e) Muu valimo tai sulatto, jonka sulatuskapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta vähintään 200 tonnia vuodessa; sulatettaessa lyijyä tai kadmiumia enintään 4 tonnia vuorokaudessa
f) Rautametallien jalostus suojakäsittelmällä sulalla metallilla käsittelykapasiteetin ylittäessä 2 tonnia raakaterästä tunnissa
g) Rautametallien kuumavalssaamo, jonka kapasiteetti ylittää 20 tonnia tunnissa tai takomo, jossa vasaroiden iskutyö ylittää 50 kilojoulea vasaraa kohti ja lämmitysteho ylittää 20 megawattia
h) Metallien tai muovien pintakäsittely elektrolyyttistä tai kemiallista menetelmää käyttäen käsittelyaltaiden yhteenlasketun tilavuuden ollessa yli 30 m ³
3. Energian tuotanto
a) Polttoaineiden polttaminen laitoksessa, jonka poltto-aineteho on 50 megawattia tai enemmän; laitoksen polttoainetehoa määritettäessä laskeetaan yhteen kaikki samalla laitosalueella sijaitsevat energiantuotantoyksiköt
b) Taulukon 1 soveltamisalaan kuuluvista laitoksista tulevien hiilidioksidivirtojen talteenotto geologista varastointia varten direktiivin 2009/31/EY nojalla
4. Kemianteollisuus; teollisessa mittakaavassa tapahtuva, alla mainittujen aineiden tai aineryhmien kemiallinen tai biologinen jalostaminen
a) Epäorgaanisten kemikaalien valmistus, kuten: <ul style="list-style-type: none"> — kaasut, kuten ammoniakki, kloori tai kloorivety, fluori tai fluorivety, hiilen oksidit, rikkiyhdisteet, typen oksidit, vety, rikki-dioksidi, karbonyylikloridi — hapot, kuten kromihappo, fluorivetyhappo, fosforihappo, typpihappo, kloorivetyhappo, rikkihappo, oleum, rikkihapokkeet

TAULUKKO 2 Muut laitokset
on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta vähintään 200 tonnia vuodessa
e) Muu valimo tai sulatto, jonka sulatuskapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta vähintään 200 tonnia vuodessa; sulatettaessa lyijyä tai kadmiumia enintään 4 tonnia vuorokaudessa
f) Rautametallien jalostus suojakäsittelmällä sulalla metallilla, kun käsittelykapasiteetti on enintään 2 tonnia raakaterästä tunnissa
g) Rautametallien kuumavalssaamo, jonka kapasiteetti on enintään 20 tonnia tunnissa tai takomo, jossa vasaroiden iskutyö on enintään 50 kilojoulea vasaraa kohti tai lämmitysteho on enintään 20 megawattia
h) Metallien tai muovien pintakäsittely elektrolyyttistä tai kemiallista menetelmää käyttäen käsittelyaltaiden yhteenlasketun tilavuuden ollessa vähintään 5 ja enintään 30 m ³
i) Laivatelakka
j) Akkutehdas
3. Energian tuotanto
a) Polttoaineiden polttaminen laitoksessa, jossa on yksi tai useampi polttoaineteholtaan vähintään 20 megawatin kiinteää polttoainetta polttava energiantuotantoyksikkö ja laitosalueen kaikkien energiantuotantoyksiköiden yhteenlaskettu polttoainetehto on alle 50 megawattia
b) Ydinvoimalaitos
4. Kemianteollisuus; teollisessa mittakaavassa tapahtuva, alla mainittujen aineiden tai aineryhmien kemiallinen tai biologinen jalostaminen

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset
<ul style="list-style-type: none"> — emäkset, kuten ammoniumhydroksidi, kaliumhydroksidi, natriumhydroksidi — suolat, kuten ammoniumkloridi, kaliumkloriidi, kaliumkarbonaatti, natriumkarbonaatti, perboraatti, hopeanitraatti — epämetallit, metallioksidit tai muut epäorgaaniset yhdisteet, kuten kalsiumkarbidi, pii, piikarbidi
<p>b) Orgaanisten kemikaalien valmistus, kuten:</p> <ul style="list-style-type: none"> — yksinkertaiset hiilivedyt (suoraketjuiset tai rengasrakenneiset, tyydyttyneet tai tyydyttämättömät, alifaattiset tai aromaattiset) — happea sisältävät hiilivedyt, erityisesti alkoholit, aldehydit, ketonit, karboksyylihapot, esterit ja esterien seokset, asetaatit, eetterit, peroksidit ja epoksihartsit — rikin hiilivedyt — typen hiilivedyt, erityisesti amiinit, amidit, typpipitoiset yhdisteet tai nitraatit, nitriilit, syanaatit, isosyanaatit — fosforia sisältävät hiilivedyt — halogenoidut hiilivedyt — organometalliyhdisteet — muovit (polymeerit, synteettiset kuidut, selluloosapohjaiset kuidut) — synteettiset kumit — väriaineet ja pigmentit — pinta-aktiiviset aineet
c) Öljyn- tai kaasunjalostamo
d) Kasvinsuojeluaineiden tai biosidien tuotanto
e) Räjähdeiden tuotanto
f) Fosfori-, typpi- tai kaliumpohjaisiin raaka-aineisiin perustuvien lannoitteiden (lannoitteet sisältävät joko yhtä ainetta tai niiden seosta) valmistus
g) Lääkeaineita sisältävien tuotteiden, myös väli-tuotteiden, tuotanto

TAULUKKO 2 Muut laitokset
a) Pesuaineita valmistava tehdas, jonka tuotanto-kapasiteetti on vähintään 50 tonnia vuodessa
b) Maali-, väri- tai lakkatehdas, jonka tuotanto-kapasiteetti on vähintään 300 tonnia vuodessa
c) Liimatehdas
d) Kumitehdas
e) Mineraaliöljytuotteita valmistava tehdas, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 10 000 tonnia vuodessa
f) Makeutusainetehdas

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset
5. Polttoaineiden valmistus taikka kemikaalien tai polttoaineiden varastointi tai käsittely
a) Hiilen kaasuttaminen tai nesteyttäminen tai muiden polttoaineiden kuin hiilen kaasuttaminen tai nesteyttäminen laitoksissa, joiden polttoainetehto on vähintään 20 megawattia
b) Kovahiilen tai sähkögrafiitin tuotanto polttamalla tai hiilettämällä
c) Koksen tuotanto
6. Orgaanisia liuottimia käyttävä toiminta
a) Aineiden, esineiden ja tuotteiden pintakäsittely, erityisesti kiillotus, painatus, pinnoittaminen, rasvanpoisto, vedenpitäviksi käsittely, liimaus, maalaus, puhdistaminen tai kyllästys käytettäessä orgaanisia liuottimia liuottimen kulutuskapasiteetin ylittäessä 150 kg tunnissa tai 200 tonnia vuodessa

TAULUKKO 2 Muut laitokset
g) Tärkkelysjohdannaisia valmistava tehdas
5. Polttoaineiden valmistus taikka kemikaalien tai polttoaineiden varastointi tai käsittely
a) Muiden polttoaineiden kuin hiilen kaasuttaminen tai nesteyttäminen laitoksissa, joiden polttoainetehto on alle 20 megawattia ja joissa valmistetaan polttoainetta vähintään 3 000 tonnia vuodessa
b) Kiinteän, nestemäisen tai kaasumaisen polttoaineen valmistuslaitos, jossa valmistetaan polttoainetta vähintään 5 000 tonnia vuodessa
c) Puuta raaka-aineena käyttävä grillihiilen valmistuslaitos, jossa valmistetaan hiiltä vähintään 3 000 tonnia vuodessa
d) Nestemäisten polttoaineiden jakeluasema, jonka polttoainesäiliöiden kokonaistilavuus on vähintään 10 m ³ , ei kuitenkaan moottorikäyttöisessä ajoneuvossa tai moottoriveneessä polttoaineena käytettävän polttoaineen jakeluasema
e) Muu polttonesteiden tai terveydelle tai ympäristölle vaarallisen nestemäisen kemikaalin varasto, jossa voidaan varastoida tällaista kemikaalia vähintään 100 m ³ , ei kuitenkaan liitteen 2 mukaisen rekisteröitävän energiantuotantolaitoksen polttonestesäiliö, voimansiirron suurmuuntaja-asema tai tärkeän tai muun vedenhankintakäyttöön soveltuvan pohjavesialueen ulkopuolella sijaitseva valmiiksi pakattujen tuotteiden kappaletavaravarasto
f) Kivihiihivarasto
6. Orgaanisia liuottimia käyttävä toiminta
a1) Pintojen puhdistus orgaanisilla liuottimilla, jotka sisältävät vaaralausekkeella H340, H341, H350, H350i, H351, H360D tai H360F merkittyjä aineita ja seoksia, kun liuottimien kulutus on yli 1 tonni vuodessa, mutta enintään 200 tonnia vuodessa
a2) Toiminnat, joissa orgaanisten liuottimien kulutus on yli 10 tonnia vuodessa mutta enintään 200 tonnia vuodessa:
— muu kuin kohdassa a1 tarkoitettu pintojen puhdistus
— ajoneuvojen alkuperäinen maalaus sekä

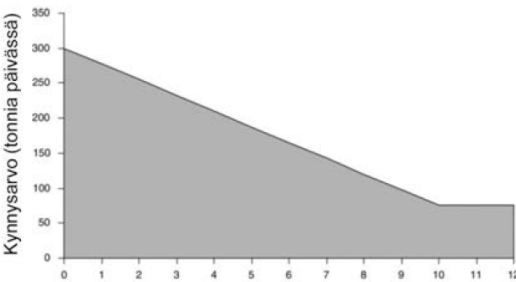
TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset	TAULUKKO 2 Muut laitokset
	<p>tuotantolaitoksessa että sen ulkopuolella</p> <ul style="list-style-type: none"> — metallin, muovin, tekstiilien, folion ja paperin pinnoitus tai maalaus — puupintojen maalaus — nahan viimeistely — lankalakkaus — jalkineiden valmistus — puun ja muovin laminointi — liimaus — seuraavat painatustoiminnot: heatset-rainaoffset -painatus, julkaisusyväpainot, muu syväpaino, fleksopaino, rotaatioseripaino mukaan lukien tekstiilien ja kartongin rotaatioseripaino, laminointi- ja lakkausyksiköt — kumin jalostus — jatkuvatoiminen nauhapinnoitus — puun kyllästämisen
	<p>b) Toiminnot, joissa orgaanisten liuottimien kulutus on yli 10 tonnia vuodessa:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kasviöljyjen sekä eläinrasvojen uutto ja kasviöljyjen jalostustoiminnot - maalien, lakkojen, liimojen ja painovärien valmistus - lääketieteellisyys
	<p>c) Laitos, jossa käytetään orgaanisia liuottimia ja jossa niiden kulutus on, kun siitä vähennetään tuotteisiin sitoutunut osuus, vähintään 10 tonnia vuodessa tai vastaava huippukulutus vähintään 20 kg tunnissa, mukaan lukien toiminnot, joissa haihtuvia orgaanisia yhdisteitä vapautuu raaka-aineiden sisältämästä ponne- tai paisunta-aineesta</p>
<p>7. Malmien tai mineraalien kaivaminen tai maaperän aineiden otto</p>	<p>7. Malmien tai mineraalien kaivaminen tai maaperän aineiden otto</p>
	<p>a) Kaivostoiminta ja koneellinen kullankaivuu</p>
	<p>b) Malmin tai mineraalin rikastamo</p>
	<p>c) Kivenlouhimo tai sellainen muu kuin maarakennustoimintaan liittyvä kivenlouhinta, jossa kiviainesta käsitellään vähintään 50 päivää</p>
	<p>d) Turvetuotanto ja siihen liittyvä ojitus</p>
	<p>e) Kiinteä murskaamo tai kalkkikiven jauhatus tai sellainen tietylle alueelle sijoitettava siirrettävä murskaamo tai kalkkikiven jauhatus, jonka toiminta-aika on yhteensä vähintään 50 päivää</p>

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset
8. Mineraalituotteiden valmistus
a) Sementtiklinkkerin tuotanto kiertouuneissa, joiden tuotantokapasiteetti ylittää 500 tonnia vuorokaudessa, tai muun tyyppisissä uuneissa, joiden tuotantokapasiteetti ylittää 50 tonnia vuorokaudessa
b) Kalkin tuotanto uuneissa, joiden tuotantokapasiteetti ylittää 50 tonnia vuorokaudessa
c) Mineraalien sulatus, mukaan lukien mineraalikulut, kun sulatuskapasiteetti ylittää 20 tonnia vuorokaudessa
d) Lasin valmistus, mukaan lukien lasikulut, kun sulatuskapasiteetti ylittää 20 tonnia vuorokaudessa
e) Asbestin tai asbestipohjaisten tuotteiden valmistus
f) Keraamisten tuotteiden valmistus polttamalla, erityisesti kattotiilet, tiilet, tulenkestävät rakennuskivet, laatat, hiekkakivi tai posliini, kun tuotantokapasiteetti ylittää 75 tonnia vuorokaudessa ja/tai uunikapasiteetti ylittää 4 m ³ ja lastauskapasiteetti ylittää 300 kg/m ³ uunia kohden
g) Magnesiumoksidin tuotanto uuneissa, joiden tuotantokapasiteetti ylittää 50 tonnia vuorokaudessa
9. Nahan tai tekstiilien laitospäinen tuotanto tai käsittely
a) Tekstiilikuitujen tai tekstiilien esikäsittely (kuten pesu, valkaisu, merserointi) tai värjäys käsittelykapasiteetin ylittäessä 10 tonnia vuorokaudessa
b) Nahanparkitus käsittelykapasiteetin ylittäessä 12 tonnia valmiita tuotteita vuorokaudessa

TAULUKKO 2 Muut laitokset
8. Mineraalituotteiden valmistus
a) Sementtitehdas, jonka tuotantokapasiteetti kiertouuneissa on enintään 500 tonnia vuorokaudessa ja muun tyyppisissä uuneissa enintään 50 tonnia vuorokaudessa
b) Kalkin tuotanto uuneissa, joiden yhteenlaskettu tuotantokapasiteetti on enintään 50 tonnia vuorokaudessa
c) Mineraalivilitehdas, jonka sulatuskapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta yli 6 000 tonnia vuodessa
d) Lasia tai lasikuitua valmistava tehdas, jonka sulatuskapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta yli 6 000 tonnia vuodessa
e) Asbestia tai asbestipohjaisia tuotteita käsittelevä laitos
Seuraavien keraamisten tuotteiden valmistus polttamalla, kun tuotantokapasiteetti on enintään 75 tonnia vuorokaudessa ja/tai uunikapasiteetti on enintään 4 m ³ ja lastauskapasiteetti enintään 300 kg/m ³ uunia kohden:
f1) keramiikka- tai posliinitehdas, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 200 tonnia vuodessa
f2) kevytsoratehdas, jonka tuotantokapasiteetti on yli 3 000 tonnia vuodessa
g) Kiinteä betoniasema tai betonituotetehdas
h) Kevytbetonitehdas, jonka tuotantokapasiteetti on yli 3 000 tonnia vuodessa
i) Kipsilevytehdas
9. Nahan tai tekstiilien laitospäinen tuotanto tai käsittely
a) Tekstiilikuitujen tai tekstiilien esikäsittelyä tai värjäystä suorittava laitos, jonka käsittelykapasiteetti on vähintään 1 ja enintään 10 tonnia vuorokaudessa
b) Nahkatehdas tai turkismuokkaamo, ei kuitenkaan tuotteiden valmistus valmiiksi käsitellyistä nahoista

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset
10. Elintarvikkeiden tai rehujen valmistus
a) Teurastamatoiminta tuotantokapasiteetin ylittäessä 50 tonnia ruhoja vuorokaudessa
Elintarvikkeiden tai rehujen tuotantoon tarkoitettujen seuraavien raaka-aineiden käsittely ja jalostus, riippumatta siitä, onko niitä aikaisemmin jalostettu vai ei, pelkkää pakkaamista lukuun ottamatta:
b) Pelkästään eläinperäiset raaka-aineet (paitsi pelkkä maito) valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetin ylittäessä 75 tonnia vuorokaudessa
Elintarvikkeiden tai rehujen tuotantoon tarkoitettujen seuraavien raaka-aineiden käsittely ja jalostus, riippumatta siitä, onko niitä aikaisemmin jalostettu vai ei, pelkkää pakkaamista lukuun ottamatta:
c) Pelkästään kasvipäriset raaka-aineet valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetin ylittäessä 300 tonnia vuorokaudessa tai 600 tonnia vuorokaudessa, jos laitos toimii kaikkina vuosina enintään 90 peräkkäisenä vuorokautena

TAULUKKO 2 Muut laitokset
c) Kuitukangastehdas
d) Tekstiilien vesipesula, jonka kapasiteetti on vähintään 1 tonni vuorokaudessa tai muu kuin 2 liitteen mukainen rekisteröitävä kemiallinen pesula
10. Elintarvikkeiden tai rehujen valmistus
a) Teurastamo, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 5 ja enintään 50 tonnia ruhoja vuorokaudessa
b1) Lihaa tai lihatuotteita käsittelevä tai jalostava laitos, joka käyttää eläinperäisiä raaka-aineita vähintään 1 000 tonnia vuodessa ja jonka valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetti on enintään 75 tonnia vuorokaudessa
b2) Kalaa tai kalastustuotteita käsittelevä tai jalostava laitos, joka käyttää eläinperäisiä raaka-aineita vähintään 100 tonnia vuodessa ja jonka valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetti on enintään 75 tonnia vuorokaudessa
c1) Perunaa tai juureksia käsittelevä tai niistä tuotteita jalostava laitos, joka käyttää kasvipärisiä raaka-aineita vähintään 2 000 tonnia vuodessa ja jonka valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetti on enintään 300 tonnia vuorokaudessa
c2) Vihanneksia, öljykasveja, melassia tai mallasohraa käsittelevä tai niistä tuotteita jalostava laitos, joka käyttää kasvipärisiä raaka-aineita vähintään 5 000 tonnia vuodessa ja jonka valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetti on enintään 300 tonnia vuorokaudessa, ei kuitenkaan kylmäpuristettua kasviöljyä valmistava laitos
c3) Muu kuin kohdissa c1 ja c2 tarkoitettu kasvipärisiä raaka-aineita käsittelevä tai niistä tuotteita jalostava laitos, joka käyttää kasvipärisiä raaka-aineita vähintään 10 000 tonnia vuodessa ja jonka valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetti on enintään 300 tonnia vuorokaudessa, ei kuitenkaan kylmäpuristettua kasviöljyä valmistava laitos tai leipomo
c4) Panimo, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 250 000 litraa vuodessa ja enintään 300 000 litraa vuorokaudessa

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset
<p>Elintarvikkeiden tai rehujen tuotantoon tarkoitettujen seuraavien raaka-aineiden käsittely ja jalostus, riippumatta siitä, onko niitä aikaisemmin jalostettu vai ei, pelkkää pakkaamista lukuun ottamatta:</p> <p>d) Eläin- ja kasvipäriset raaka-aineet sekä yhdistettyinä että erillisinä tuotteina valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetin ylittäessä vuorokaudessa:</p> <ul style="list-style-type: none"> — 75 tonnia, jos A yhtä suuri tai suurempi kuin 10 tai — $300 - (22,5 \times A)$, jos A on pienempi kuin 10 <p>joissa "A" on valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetin eläinperäisen raaka-aineen osuus painoprosenteina.</p> <p>Pakkauksen painoa ei saa sisällyttää tuotteen lopulliseen painoon. Tätä kohtaa ei sovelleta tapuksiin, joissa ainoa raaka-aine on maito.</p> <p>(A) Eläinperäisen raaka-aineen osuus (% valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetista)</p>

TAULUKKO 2 Muut laitokset
<p>c5) Siiderin ja viinin valmistus käymisteitse, kun tuotantokapasiteetti on vähintään 750 000 litraa vuodessa ja enintään 300 000 litraa vuorokaudessa</p> <p>c6) Muu kuin kohdissa c4 ja c5 tarkoitettu virvoitus- tai alkoholijuomia valmistava laitos, kun virvoitus- ja alkoholijuomien tuotantokapasiteetti on yhteensä vähintään 50 miljoonaa litraa vuodessa ja enintään 300 000 litraa vuorokaudessa</p> <p>d1) Margariinia tai muita kasvi- ja eläinperäisiä rasvoja tai öljyjä valmistava laitos, jonka valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetti on vähintään 15, mutta enintään 75 tonnia vuorokaudessa, jos valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetin eläinperäisen raaka-aineen osuus on vähintään 10 painoprosenttia; muuten enintään $300 - (22,5 \times A)$ tonnia vuorokaudessa, kun A on valmiiden tuotteiden eläinperäisen raaka-aineen osuus painoprosenteina</p> <p>d2) Rehua tai rehuvalkuaista valmistava tai sekoittava teollinen laitos, jonka valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetti on vähintään 15, mutta enintään 75 tonnia vuorokaudessa, jos valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetin eläinperäisen raaka-aineen osuus on vähintään 10 painoprosenttia; muuten enintään $300 - (22,5 \times A)$ tonnia vuorokaudessa, kun A on valmiiden tuotteiden eläinperäisen raaka-aineen osuus painoprosenteina</p> <p>d3) Jäätelötehdas tai juustomeijeri, jonka valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetti on vähintään 1 000 tonnia vuodessa, mutta enintään 75 tonnia vuorokaudessa, jos valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetin eläinperäisen raaka-aineen osuus on vähintään 10 painoprosenttia; muuten $300 - (22,5 \times A)$ tonnia vuorokaudessa, kun A on valmiiden tuotteiden eläinperäisen raaka-aineen osuus painoprosenteina</p> <p>d4) Eineksiä valmistava laitos, jonka valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetti on vähintään 5 000 tonnia vuodessa, mutta enintään 75 tonnia vuorokaudessa, jos valmiiden tuotteiden tuotantokapasiteetin eläinperäisen raaka-aineen osuus on vähintään 10 painoprosenttia; muuten $300 -$</p>

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset
e) Pelkän maidon käsittely ja jalostus vastaanotetun maidon määrän ylittäessä 200 tonnia vuorokaudessa (vuosittain laskettavan keskiarvon perusteella)
11. Eläinsuojat tai kalankasvatus
a) Siipikarjakasvattamot, kun siipikarjapaikkoja on yli 40 000 ja sikalat, kun tuotantosikojen (yli 30 kg:n painoisia) paikkoja on yli 2 000 tai kun emakkopaikkoja on yli 750; siipikarjalla tarkoitetaan kanoja, kalkkunoita, helmikanoja, ankoja, sorsia, hanhia, viiriäisiä, kyyhkysiä, fasaaneja, peltopyitä ja muita lintuja
12. Liikenne

TAULUKKO 2 Muut laitokset
(22,5 x A) tonnia vuorokaudessa, kun A on valmiiden tuotteiden eläinperäisen raaka-aineen osuus painoprosenteina
e) Pelkän maidon keräily-, käsittely- tai jalostuslaitos, jossa vastaanotetun maidon määrä on vähintään 100 ja enintään 200 tonnia vuorokaudessa
f) Makeistehdas, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 15 tonnia vuorokaudessa
g) Mallas-, alkoholi- tai virvoitusjuomien pakkaamo, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 50 miljoonaa litraa vuodessa
h) Liivatteen valmistus vuodista, nahoista ja luisista
11. Eläinsuojat tai kalankasvatus
a) Eläinsuoja, joka on tarkoitettu vähintään 30 lypsylehmälle, 80 lihanaudalle, 60 hevoselle tai ponille, 160 uuhelle tai vuohelle, 60—750 täysikasvuiselle emakolle, 210-2 000 lihasialle, 2 700—40 000 munituskanalle tai 10 000—40 000 broilerille, taikka muu eläinsuoja, joka lannantuotannoltaan tai ympäristövaikutuksiltaan vastaa vähintään 210 lihasialle tarkoitettua eläinsuojaa
b) Vähintään 250 siitosnaarasminkin tai -hillerin taikka vähintään 50 siitosnaarasketun tai -supin taikka vähintään 50 muun siitosnaaraseläimen turkistarha taikka muu turkistarha, joka lannantuotannoltaan tai ympäristövaikutuksiltaan vastaa vähintään 250 siitosnaarasminkille tarkoitettua turkistarhaa
c) Kalankasvatus- tai kalanviljelylaitos, jossa käytetään vähintään 2 000 kg vuodessa kuivarehua tai sitä ravintoarvoltaan vastaava määrä muuta rehua taikka jossa kalan lisäkasvu on vähintään 2 000 kg vuodessa, taikka kooltaan vähintään 20 hehtaarin luonnonravintolammikko tai lammikkoryhmä
12. Liikenne
a) Pääosin kauppamerenkulun käyttöön tarkoitettu ja yli 1 350 tonnin vetoisille aluksille soveltuva satama tai lastaus- taikka purkulaituri
b) Lentopaikka
c) Yli 50 linja-auton tai kuorma-auton varikko tai vastaavan kokoinen työkonevarikko
d) Ulkona sijaitseva moottoriurheilurata

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset	TAULUKKO 2 Muut laitokset
	e) Kemikaaliratapilhi tai terminaali, jossa siirretään terveydelle tai ympäristölle vaarallisia kemikaaleja kuljetusvälineestä toiseen tai varastoon taikka varastosta kuljetusvälineeseen, ei kuitenkaan kappaletavaran siirtäminen
13. Jätteiden ammattimainen tai laitospäinen käsittely sekä jätevesien käsittely	13. Jätteiden ammattimainen tai laitospäinen käsittely sekä jätevesien käsittely
a) Jätteiden käsittely jätteenpolttolaitoksissa tai jätteen rinnakkaispolttolaitoksissa, joiden kapasiteetti muiden kuin vaarallisten jätteiden osalta ylittää 3 tonnia tunnissa ja vaarallisten jätteiden osalta ylittää 10 tonnia vuorokaudessa	a) Kiinteää tai nestemäistä jätettä polttava jätteenpolttolaitos tai jätteen rinnakkaispolttolaitos, jonka kapasiteetti muiden kuin vaarallisten jätteiden osalta on enintään 3 tonnia tunnissa ja vaarallisten jätteiden osalta enintään 10 tonnia vuorokaudessa
b) Ruhojen tai eläinperäisen jätteen loppukäsittely tai kierrätys käsittelykapasiteetin ylittäessä 10 tonnia vuorokaudessa	b) Laitos, jonka ruhojen tai eläinperäisen jätteen käsittelykapasiteetti on enintään 10 tonnia vuorokaudessa
c) Taulukon 1 mukaisen laitoksen jätevesien erillinen jätevedenpuhdistamo, joka ei kuulu yhdyskuntajätevesien käsittelystä annetun direktiivin 91/271/ETY soveltamisalaan	c) Muu kuin taulukon 1 kohdassa 13 c tarkoitettu teollisuuden erillinen jätevedenpuhdistamo, jossa käsitellään taulukossa 2 tarkoitettujen toimintojen prosessijätevesiä
d) Vaarallisten jätteiden käsittely, kun kapasiteetti ylittää 10 tonnia vuorokaudessa ja joka sisältää yhden tai useamman seuraavista toiminnoista: <ul style="list-style-type: none"> — biologinen käsittely — fysikaalis-kemiallinen käsittely — yhdistäminen tai sekoittaminen ennen taulukon 1 kohdissa 13 a ja d lueteltuja muita toimintoja — uudelleenpakkaaminen ennen taulukon 1 kohdissa 13 a ja d lueteltuja muita toimintoja — liuottimien talteenotto tai regenerointi — muun epäorgaanisen materiaalin kuin metallien tai metalliyhdisteiden kierrätys tai talteenotto — happojen tai emästen regenerointi — pilaantumisen torjumiseksi käytettyjen aineiden hyödyntäminen — katalyyttien ainesosien hyödyntäminen — öljyn uudelleenjalostaminen tai muu uudelleenkäyttö — maanvarainen allastaminen 	
e) Muiden kuin vaarallisten jätteiden loppukäsittely, kun kapasiteetti ylittää 50 tonnia vuorokaudessa, mukaan luettuna yksi tai useampi seuraavista toiminnoista ja lukuun ottamatta yhdyskuntajätevesien käsittelystä annettuun direktiiviin 91/271/ETY kuuluvia toimintoja:	

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset	TAULUKKO 2 Muut laitokset
<ul style="list-style-type: none"> — biologinen käsittely — fysikaalis-kemiallinen käsittely — jätteen esikäsittely polttoa tai rinnakkaispolttoa varten — kuonan ja tuhkan käsittely — metallijätteen käsittely leikkureilla, mukaan lukien sähkö- ja elektroniikkalaiteromu sekä romuajoneuvot ja niiden osat 	
<p>f) Muiden kuin vaarallisten jätteiden hyödyntäminen tai hyödyntämisen ja loppukäsittelyn yhdistelmä, kun kapasiteetti ylittää 75 tonnia vuorokaudessa, mukaan luettuna yksi tai useampi seuraavista toiminnoista ja lukuun ottamatta yhdyskuntajätevesien käsittelystä annettuun direktiiviin 91/271/ETY kuuluvia toimintoja:</p> <ul style="list-style-type: none"> — biologinen käsittely — jätteen esikäsittely polttoa tai rinnakkaispolttoa varten — kuonan ja tuhkan käsittely — metallijätteen käsittely leikkureilla, mukaan lukien sähkö- ja elektroniikkalaiteromu sekä romuajoneuvot ja niiden osat <p>Jos ainoa jätteidenkäsittelytoiminta on anaerobinen käsittely (mädätys), tämän toiminnan kapasiteettia koskeva raja-arvo on 100 tonnia vuorokaudessa</p>	
<p>g) Kaatopaikat, joihin tuodaan enemmän kuin 10 tonnia jätettä vuorokaudessa tai joiden kokonaiskapasiteetti on enemmän kuin 25 000 tonnia, lukuun ottamatta pysyvän jätteen kaatopaikkoja</p>	j
<p>h) Vaarallisen jätteen, johon taulukon 1 kohtaa 13 g ei sovelleta, väliaikainen varastointi ennen taulukon 1 kohdissa 13 a, d, g ja i lueteltua toimintaa, kun kokonaiskapasiteetti on enemmän kuin 50 tonnia, lukuun ottamatta väliaikaista varastointia keräilyä aikana paikassa, jossa jäte tuotetaan</p>	
<p>i) Vaarallisen jätteen maanalainen varastointi, kun kokonaiskapasiteetti on enemmän kuin 50 tonnia</p>	
	d) Yhdyskuntajätevesien käsittely ja johtaminen, kun kyse on asukasvastineluvultaan vähintään 100 henkilön jätevesien käsittelemisestä
	e) Kaivannaisjätteen jätealue
	f) Muu kuin taulukon 2 kohdissa 13 a, b ja e tarkoitettu jätelain soveltamisalaan kuuluvan jätteen käsittely, joka on ammattimaista tai laitosmaista

TAULUKKO 1 Direktiivilaitokset	TAULUKKO 2 Muut laitokset
14. Muu toiminta	14. Muu toiminta
	a) Ulkona sijaitseva ampumarata
	b) Pysyvä, ulkona sijaitseva laitosmainen suihkukupuhalluspaikka
	c) Kiinteä eläintarha tai huvipuisto
	d) Krematorio tai lemmikkieläinten polttolaitos
	e) Muu kuin taulukon 1 kohdassa 4 f tarkoitettu lannoitetehdas
	f) Öljyn ja kaasun etsintäporaus ja esiintymän hyväksikäyttö sekä muu niihin liittyvä toiminta Suomen aluevesillä ja talousvyöhykkeellä

(YSL 27.6.2014/527.)

Rekisteröitävät toiminnot

1. Energiantuotantolaitos, jonka polttoainetehoon lasketaan yhteen kaikki samalla laitosalueella sijaitsevat polttoaineteholtaan vähintään yhden megawatin energiantuotantoyksiköt ja jonka polttoaineteho on vähintään 5 megawattia, mutta alle 50 megawattia, ja jossa jokaisen kiinteää polttoainetta käyttävän energiantuotantoyksikön polttoaineteho on alle 20 megawattia.
2. Asfalttiasema.
3. Moottorikäyttöisessä ajoneuvossa tai moottoriveneessä polttoaineena käytettävän nestemäisen polttoaineen jakeluasema, jonka polttoainesäiliöiden kokonaistilavuus on vähintään 10 m³.
4. Kemiallinen pesula, jos toiminnassa käytetään sellaisia pesulatoimintaan tarkoitettuja laitteita ja järjestelmiä, joista ei pääse päästöjä ilmaan eikä veteen ja toiminnassa syntyvät jätteet luovutetaan jätelain 29 §:n mukaisesti käsiteltäväksi.
5. Toiminnot ja laitokset, joissa orgaanisten liuottimien kulutus on enintään 10 tonnia vuodessa:
  - a) ajoneuvojen alkuperäinen maalaus sekä tuotantolaitoksessa että sen ulkopuolella
  - b) muu pintojen puhdistus kuin puhdistus orgaanisilla liuottimilla, jotka sisältävät vaaralausekkeella H340, H341, H350, H350i, H351, H360D tai H360F merkittyjä aineita ja seoksia, kun liuottimien kulutus on enemmän kuin 2 tonnia vuodessa.
6. Toiminnot ja laitokset, joissa orgaanisten liuottimien kulutus on enemmän kuin 5, mutta enintään 10 tonnia vuodessa:
  - a) muu pinnoitus kuin puupintojen maalaus, mukaan lukien metallin, muovin, tekstiilien, folion ja paperin pinnoitus tai maalaus
  - b) lankalakkaus
  - c) jalkineiden valmistus
  - d) puun ja muovin laminointi
  - e) liimaus.

(YSL 27.6.2014/527.)